

Kronika HO SSK Vítkovice

I. díl

1958 - 1959

První oddílová kronika, kterou psal a velmi vtipně ilustroval Otakar Šlofar.

Internetové stránky oddílu: <http://vitkovice.horolezci.cz>

Autorská práva © 2005 HO SSK Vítkovice

Publikování nebo jakékoli šíření obsahu nebo jakékoli jeho části je bez písemného souhlasu vlastníka **HO SSK Vítkovice** výslovně zakázáno. Není také povolena jakákoli další publikace, přetištění nebo distribuce jakéhokoli materiálu nebo části materiálu.

Veškerý obsah kroniky je vlastním materiálem **HO SSK Vítkovice** a autorů publikujících svá autorská díla a je chráněn autorským právem a dle mezinárodních ujednání.

KŘEČNIKA

VŽKG

OLŠANOVA

HRODNIAR
HRODLEZCI
VŽUG

HRODLEK V KŘEČICE

malá vlna

malá vlna

KRONIKA

HOROLEZECKÉHO ODDÍLU TJ VŽKG

Úvodem kroniky...

Stal jsem se kronikářem. Slovo dalo slovo, něco se nadhodilo, někde se to projednalo, pak se to mi schválilo a brzy na to jsem byl seřčen, proč jako ještě nic nemám.

Neví-li se něco o něčem, pak se to dá těžko napsat, nebo namalovat. Píše-li se však o tom přece jen, pak je to „kecání“. Dějiny oddílu jsou pro mne zastřeny mlhovinou a něčím tajemným. Něco jako SHISHA PANGMA (8013 m) pro Himalajské expedice. Žádám proto z tohoto místa starší členy oddílu o prominutí, budou-li se kochat (od slova pohoršovat se) neuvažou-li v kronice nic z doby před 8. červnem 1958.

Doufám, že se nemusím rozširovat o tom, jak je kronika důležitou součástí oddílu. Platí totiž stále jedno staré latinské přísloví:..... (cherqot, já teď zapoměl, jak se to říká,) vím však zcela bezpečně, že se tam mluví o tom, že platí jen to, co je napsáno. A teď si představte, že tam bude třeba: „Dne toho a toho nám bylo propřaceno jízdné do Lidečka a zpět!“

Nebo: Cesta na kružbuck nám v závodním autobusu uběhla velmi rychle!“

Nebo: Při vstýčování vlajky jednoty na vrcholu Elbrusu jsme s vděkem vzpoměli na naše mecenáše, kteří s porozuměním k našemu sportu nám umožnili reprezentaci jednoty na Kavkazu!“

Co říkáte? Budete tomu pak věřit?

Myslím, že toto jsou docela pěkné důkazy o důležitosti oddílové kroniky.

Na závěr tohoto úvodu se obrácím na všechny příznivce našeho sportu.

Staňte se všichni spoluviníky na tomto velikém díle, které se stane psanou historií našeho oddílu! K tomu nám dopomáhej dobrý duchu našich hor!

Hore zdar!

Stalo se 8. vi. 1958.

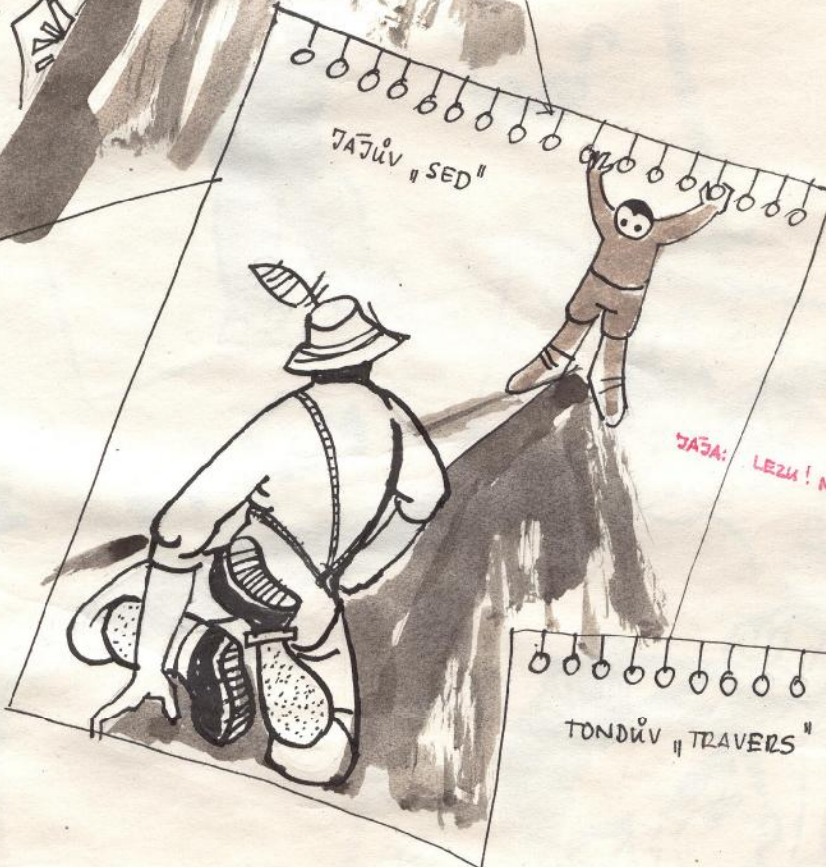

ZÁBA: TO LEZEMÍ PO KOLENOU SI NECHET NA HOSTYŇ!

V + LOV

ZÁBA: TO TAM CHODÍ JEN OZRALÍ?

K +

JÁJŮV "SED"

ZÁBA: CO TO BĚLÁS??

ZÁBA: LEZU! NE?

TONDŮV "TRAVERS"

TONDŮV: JÁ TO PŘEPŮŽÍM, MO?

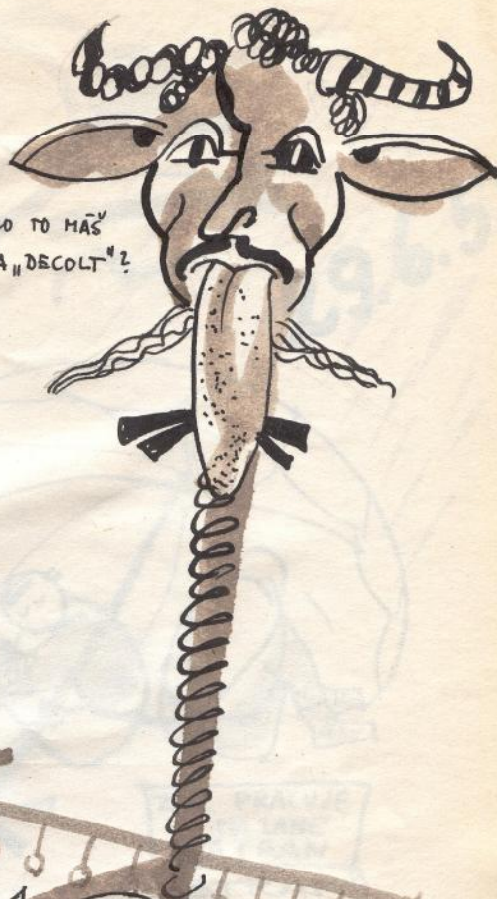

22. VI. 58.

LIBOZ: ALE NE!
OČKO PUSTILO,
VIŠ ?!

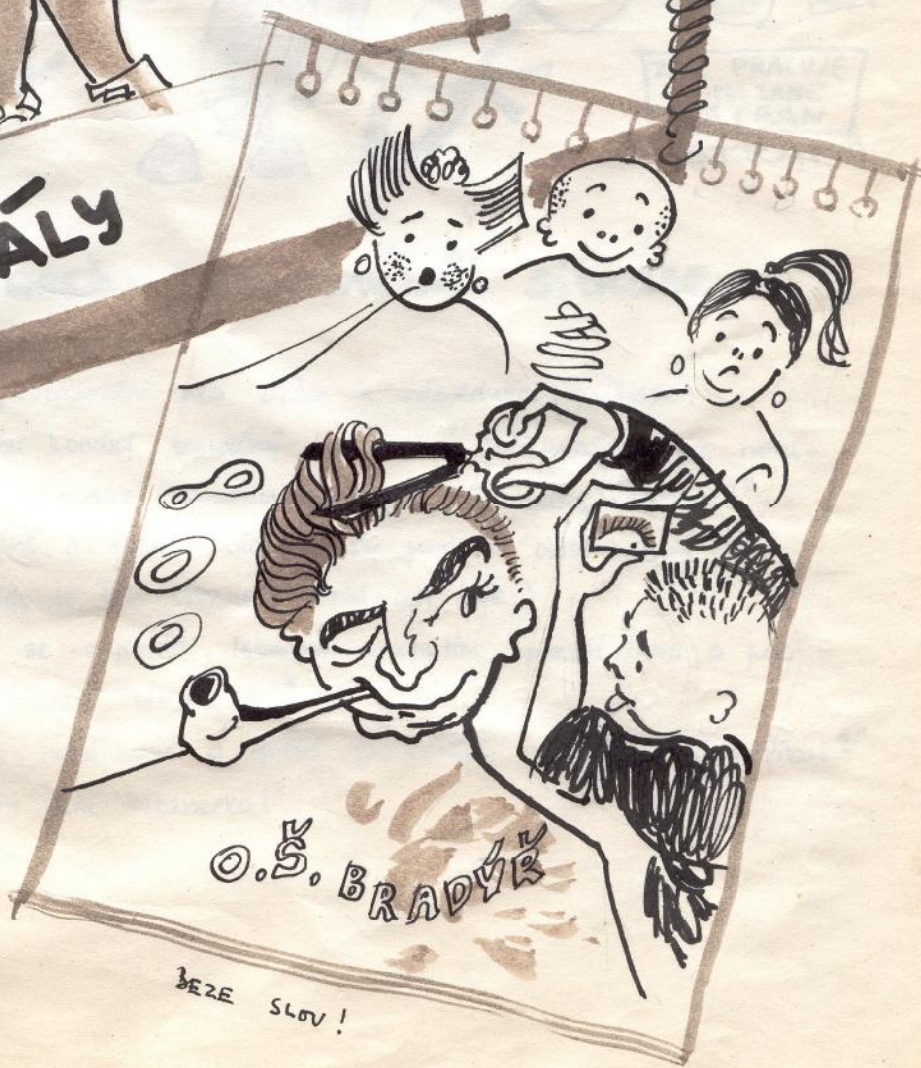

HORSKÝ: CO TO MÁŠ
ZA „DECOLT“ ?

MEČO-TRMČE

SKÁLY

O.Š. BRADYŠ

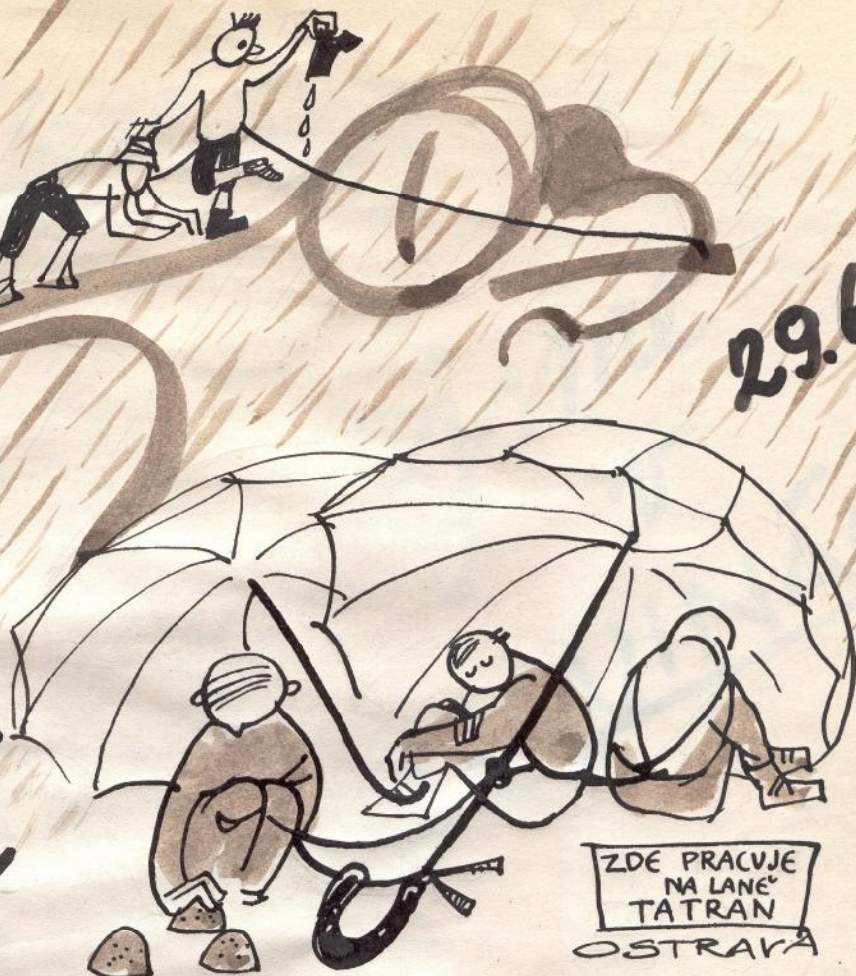
BEZE SLOV!

naši

29.6.58.

na kru-
žberku

Diplomacie - aneb - zachráněná situace.

Při rozmotávání a protahování lana došlo k následující příhodě:

Deštěm a svou mdlou kondicí znuděný „tatanovec“ přichází k nic nebu-
šícímu Kreuzovi s neúmyslně zášudnou otázkou: „To máš „Litznerku?“

Kreuz: (ticho - nevěčně a jakoby nic, mlčky prohlíží oblohu, při čemž
úbilovně přemýšlí, kdo to ten Litzner mohl asi být.)

Tatanovec, nedočkav se odpovědí, letmým mrknutím hodnotí lano a pak
znalecky povídá: „To není Litznerka!“

Načez Kreuz docela nenápadně a deštěm znalečtější odpovídá: „Co's říkal?“
„Jó, to je jasné - to není Litznerka!“

Třetí na laně

Byli jste už někdy na Kružberské pře-
hradě? Do šire se rozlévá třeptivá vo-
da a láká návštěvníky do svého objetí.
To vám však nedoporučuji, jelikož se po
břehu prochází bdělý člen SNB, sítězici
nedotknutelnost vln. Pochopitelně.
Vždyť co nevidět bude přeprada napá-
jet žiznivou Ostravu. Okoupat se mů-
žete v průzračně Moravici kousek za
přepradou. V těchto končinách není le-
dy o nedělní výletníky nouze. Kromě
přeprady je obvyčejně upoutá ještě jed-
na zvláštnost. Zastavují spartaky, wart-
burgy, pionýry, kola, či vlastní nohy a
s různými pocíty pohlížeji na skupinu
rozervaných skal poblíž přeprady přímo
u cesty. Ty strmé skály nejsou samy o
sobě tak půvabné, aby někoho přinuti-
ly slápnout na brzdy, kádyby... kdyby
nebylo možno na nich - dole, upro-
střed i ve výšinách spatřit borce s lany
okolo pasu, jak s kočičí mrštností zléza-
jí ostré útesy, jak zcela nečekaně na-
leznou na ploše hladké jako zrcadlo zá-
chyt pro nohu či ruku.

Nahodil cestovatel se zastaví a chvil-
li zevlují. Když k jejich velkému pře-
kvapení obvyčejně nikdo nespadne, pro-
nesou něco jako "blázni" a pokračují
pokojně za svým cílem.

Musím se nařčených borců zastat.
Tím spíše, že jde o lidi nám známé - o
vítkováky. Kružberské skály jsou totiž
cvičnými skalami horolezců naší vítko-
vické tělovýchovné jednoty. Cvičí-li na
skalách vítkovičtí horolezci, pak mů-
žete užít jed na to, že v jejich čele na-
jdete předsedu oddílu dr. Mojmíra
Houžvu, jinak vedoucího v pokladně
VŽKG. Předsedové oddílů bývají různí.
Obvyčejně se pro samý papír k sporto-
vání nedostanou. Dr. Houžva je opak.
Neproháni členům oddílu faldy papiro-
vými výnosy, ale nezdolnou energií, se
kterou zlézá i ty nejobtížnější úseky.
Jestliže Mojmír Houžva vyniká výbus-
ností, potřebnou k zdolávání horolezec-
kých cest, další z nadšenou pro tento
sport, dr. Libor Bláha, závodní lékař
válcovny trub, disponuje obdivuhodným
klidem, takže leckdo by si snad dal říci
a pustil se na "Zabáka" (název skály)
s ním. Tak bychom mohli pokračovat.
Horolezecký oddíl má ve svých řadách
už takřka 60 členů, z nichž téměř dva-
cet se pravidelně objevuje v sobotu a
v neděli na skalách. Na Kružberku jich
bylo šestnáct. Jen tak na skok - o-
slavoval právě padesátiny - přijel i
Honza Gargula. Slezi "Zabáka", dal si
"Komínek" navíc a odkvapil k rodinné-
mu kruhu. Jaký příklad pro dvacetile-
té mladíky! U soudruha Garguly, siuší
dodat, že je "v civilu" vedoucím dispe-
čerem hutních zedníků, se zastavíme.
Zatím co dr. Houžva, dr. Bláha, inženýr
Luboušský, inženýr Zábaj (ten poslední
je členem trenérské rady českosloven-
ských horolezců a mužem, jenž zná Alpy
nejen z pohlednic a filmů!) se starají
hlavně o odbornou výchovu svých svě-
řenců: Zdeňka, Jarku, Eviček - a jak
se všichni ti odvážní vyznaeváci tohoto
mužného sportu jmenují - stará se
soudruh Gargula též o všestrannou vý-
chovu mladých lidí, což vyplývá už z je-
ho funkce výchovného a propagačního
činnovníka oddílu.

Rozhodně má horolezecký sport svůj

smysl, který povrchním obdivovatelům
uniká. Vychovává nejen lidi odvážné,
ale též rozvážné, zdravě sebevědomé,
lidi se smyslem pro kolektivní život,
spolupráci (skály se zlézají převážně v
dvojicích), se smyslem pro opravdové
soudružství.

Musím se omluvit čtenáři, jenž hledá
pod titulkem "Třetí na laně" kdovíjaké
uzrušující vyprávění. Je pravda, že sa-
satel se spokojil většinou pozorováním
zdola a že jen nerad se jal zlézat - peč-
livě uvázaný uprostřed dvou zkušených
borců - skálu zvanou "Komínek". Ale
i tak může z vlastní zkušenosti dosvěd-
čit, že tísňivé pocíty zůstávají na skále
a dolů si každý přináší jenom radost
z vítězství, z vlastní síly a dovednosti.
Ty pocíty budou asi podobné po zlezení
"komínku" i po zdolání nějakého ta-
tranského vršku. Tatry! V Tatrách pro-
žijí naši horolezci týden v cutném tá-
boře. Ověří si formu, kterou získali na
skalách. Mnoho zdaru! Počkejte. Fisoel
už je taková povaha. Toho dobrého řek-
l snad o našich horolezcích dost. Teď
jednu kritickou připomínku. Snad si
vezmou k srdci. Bude ovšem záležet i
na vás, mladí soudruzi od ocelářských
a vysokých pecí, soustruhů, fréz, jeřábů
apod. Oddíl má málo členů z řad dělnic-
ké mládeže. Prozatím zde převažuje
technická a jiná inteligence. Není divu,
že v minulých dobách se dělníci horo-
lezeckví nevěnovali. Komu by zbývalo na
ježdění po horách, na speciální boty,
stany aj. Dnes však mají mladí jiné
možnosti! Využijte jich! V horolezec-
kém oddíle TJ VŽKG vás jistě rádi wí-
tají.

DRAHOMIR BLAŽEJ

Jsme
v
NOVINÁCH

R
výz
při
výs
kro
si
uvě
hlá
och
stře
stál
ods
oso
pož
D
zaji
nič
toil
žele
ře,
jsou
pož
tože
jsou
sou
še v
né
dof
dne
vzdu
venč
vodi
věnt
M
aby
vodi
odpe
třen
výz

ČERNÝ DEN

WAL of CA

27.
7.
58.

2.
8.
58.

TATRY

Tak se měl původně jmenovat článek do „Jiskry“. Ozvali se však hlasy, že by tomu široká veřejnost nerozuměla a po přečtení měla ten dojem, že provádíme samou „legraci!“

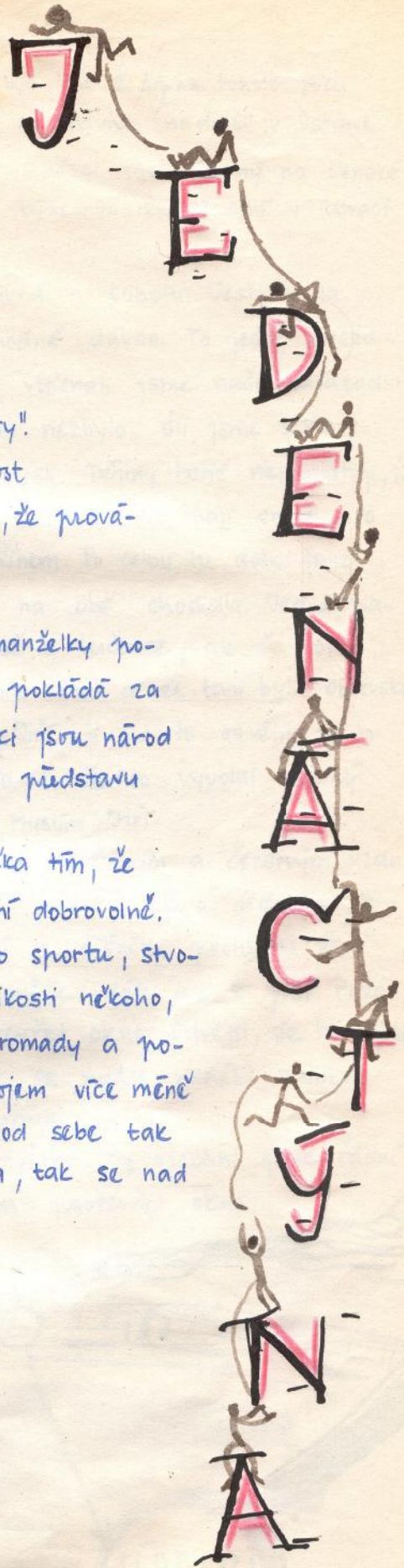
Začínám:

Někomu je svátkem den, když dostane od manželky povolení, přijít o hodinu později domů. Jiný pokládá za den sváteční výročí úmrtí tehyně. Horolezci jsou národ skromnější. S pojmem „svátek“ úzce spojují představu o zájezdu do Tater.

Horolezec se liší od normálního člověka tím, že nosí obrovský batoh (krosnu) a že tak činí dobrovolně. Když Pán Bůh rozjímal o horolezectví jako sportu, stvořil nejdříve rucksak a úměrně k jeho velikosti někoho, kdo ho ponese. A když se to dalo dohromady a podívalo se na to zezadu, tak to budilo dojem více méně směšný. A poněvadž smích a pláč mají od sebe tak daleko, jako opilý řidič a silniční nehoda, tak se nad tím z předu chtělo plakat.

LANE W

A tak je tomu i dodnes. Aspoň to tvrdili lidé, kteří byli dne 2. srpna tohoto roku svědky „naloděvání“ skupiny 23 horolezců z TJ VŽKG na hlavní nádraží v Ostravě.

Jsem jedním z nich. Jednu ponuru středu jsem scházel jako jediný na členské schůzi. Hlasovalo se, kdo napíše článek o našem týdenním soustředění v Tatrách. Byl jsem zvolen. - Bezbranný. - Proto píše.

Nevím, proč bývá zvykem cestovat zrovna v sobotu. Jestliže na tento nápad púšili lidé, pak je tomu určitě hodně dávno. To ještě nejezdily vlaky. Pomoci lší, násit, vyhrůžek a poseb, vtěšnali jsme naše zavazadla kam se jen dalo a protože pro nás již místa nezbylo, šli jsme stát frontu do jídelního vozu. Šli jsme s klidnou myslí. Dějiny totiž nepřamatují, že by byl někdy horolezci odcizen batoh. Poněvadž lidé z ČSD mají smysl pro humor, rozhodli otevřít jídelní vůz až před Těšínem. Po celou tu dobu jsme soutěžili. Vyhrával ten, komu se podařilo postavit na obě chodidla. Jedna paní, sedící pohodlně na kufru řekla, že je sice až z Lucence, ale že toto ještě neviděla. Jiří ji odpověděl, že to tam dobře zná a že tam byla obrovská bitka. Paní se hrozně divila, že o tom nic neví. Jiří ji na to odvětil, že to je jako možné, poněvadž to bylo hodně dávno a že to vyvolal nějaký Diskra z Brandýsa. Potom se někam ztratil. Myslím Jiří.

Do jídelního vozu jsme šli za odpočinkem, osvěžením a čerstvým vzduchem. Proto jsme pak byli natěšnění (a bylo nás hodně) okolo jednoho stolu, horko bylo neshesitelné, vzduch nedýchatelný a číšník prohlásil, že když jako nechceme nic k jídlu, že nám nemůže dát nic k pití. Požádali jsme ho, aby nám aspoň trošku pootevřel okno. Odvětil, že to nejde, protože by mohly napadat saze do jídla. Pak se rychle vzačil nalokat čerstvého vzduchu k otevřenému oknu v kuchynce.

Každý rádňý horolezec kouří výhradně dýmku. My všichni jsme rádňý horolezci. Za chvíli přikvapil vrchní a beze slova pootevřel okno.

Pak si objednal Petr ruská vejce a deset piv. Vejce snědl sám. O piva jsme se rozdělili. J byl čistý vzduch i bylo pít.

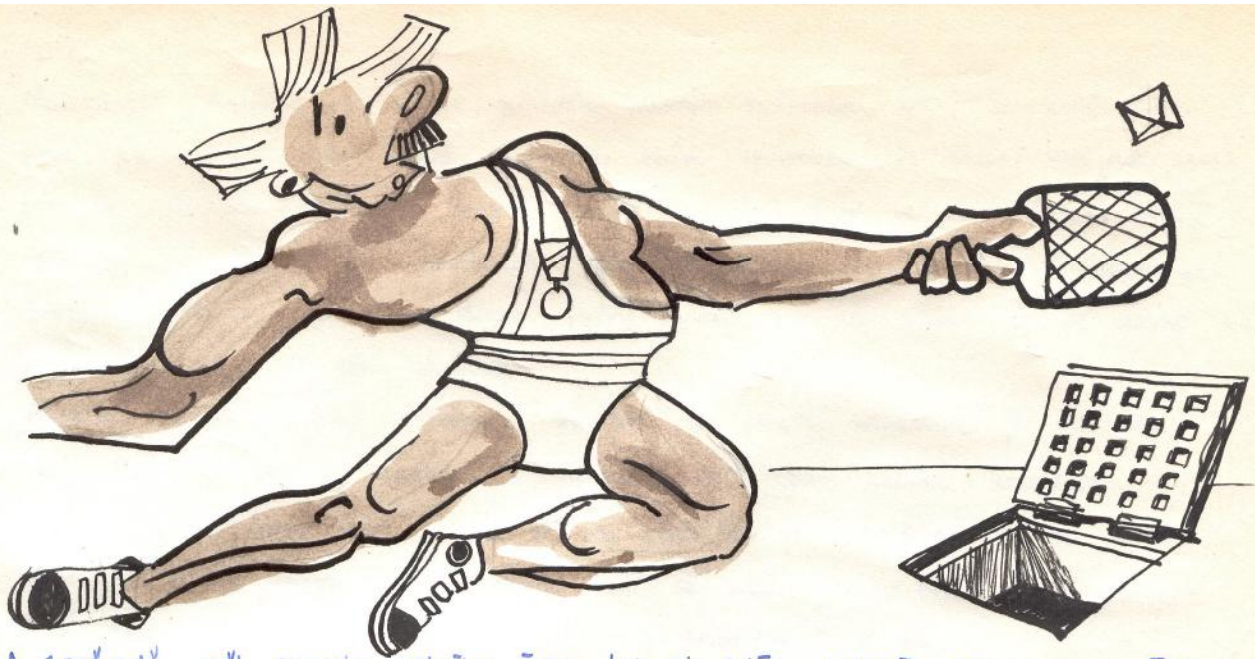
Pak už to šlo ráz na ráz. Ružomberok - Lipt. Hrádok - Poprad - priestupovat - Tatv. Lounica. Byly dvacet tři hodiny. Dvacet tři obrovských batohů stálo na tatvanské pídě. Několikrát se to všechno natvářelo, pak v tom šlo, zavržalo a pak se to dalo na pochod. Do hor. Prošli jsme Tatvanskou Lounici a zamířili do Tatv. Kotliny. Za chvíli jsme minuli poslední neuvolnou zářiven a ocitli se ve tmě. Ne dlouho.

Černou oblohu rozřezal mohutný blesk. Někdo řekl, že je tak dobře, že se blyská na časy. Všichni jsme mu dali horkivě za pravdu. S přibývajícím kilometry přibývala váha rucksaků a přibývalo i množství blesků. A aby se to nepletlo, začalo i hřmít. Přesně v hodině duelně jsme stanuli v Mathiárech na turistickém tábořišti. Ozvali se hlasy, že by se mohlo jít přes noc. Příroda však byla moudřejší. Sestala na nás spásov v podobě náhlého lijáku. Nastala hrozná legrace. Dvacet tři lidí se začalo vzájemně hledat. A když se našli, začali hledat baterky. Tyto bývají zmanidla až na samém dně vaku. Stále lilo. Bývá zvykem, že když něco hře, pak to, co je vespod, mokne. Byli jsme vespod. Ve chvíli, kdy se nám podařilo postavit stany, intenzita deště vyvrcholila. Vlezli jsme do stanů. Dodnes nevím, proč zrovna v tuto chvíli přestalo pršet. Vím však určitě, že je zapotřebí hodně silně vůle, aby se dovedl člověk ovládnout. Usílali jsme s vědomím, že nám bylo ukrivděno.

Neděle, 3. VIII. 58. - RÁNO - Klidno, pod mrakem. V 8⁰⁰ jsme vyrazili. V tutěz hodin začalo pršet. Pršeli, bývá mokro. Bývají mokro, jsou kameny a balvany kluzké. Jsou-li tyto kluzké a jde-li se po nich, pak se nedá hovořit o chůzi. Mluvívá se o cestách bez konce. Tím byla myšlenka ta naše. Vše má svůj konec. Tyto bývají různé. Rozezuáváme konce dobré, špatné a různých tvarů. Ten náš byl dobrý a měl tvar zeleného plesa. Známe člověka, který si kupuje o půl čísla menší obuv jen proto, aby mohl večer s pozitivem obout pohodlně bačkory. Myslím však, že oven dobrý muž provádí omu namáhavou nesmyslnost jen proto, poněvadž nepoznal, co to je vyjit teplý čaj, vstít do spacího pytle a usnout uprostřed prámí dobře noci svému společníku. - Doufám, že i čtenář s malou obrazotvorností vyčetl, že jsme rozbili stanový tábor u Zel. plesa v Tatvách. J když tím "u" bylo v našem případě 15 min. ostré chůze, nedá se na věci nic měnit. - Vyšší uvedeně pleso je zelené proto, poněvadž se tak jmenuje. Jinak ještě proto, poněvadž se k němu více určita pověst.

Nějaký tamnější obr si hrál s obrovským smaragdem, kterých se tam povalovalo až hrůza.

A poučvadž uelí spoustu volného času, tak si s tím zeleným kamenem pořád pro-
 haroval, až přišel někdo jiný a začal mu ten smaragd brát. A on si to ne-
 nechával líbit, a že ať si jde svou cestou, že si ho též nevsímá a co je mu
 do toho a začali se škrabat a strkat a pořád couvali po skále a tahali
 se o ten kámenek. Pak to milěho obra našťvalo, praštil s ním (myslím s tím
 kamenem) ze skály. Dole to žbluňklo, poučvadž tam byla nějaká voda a hned
 se zarezekala. A zelená je až dodnes. Ta skála nad plesem se z mnohých
 důvodů jmenuje Jastrabi věža, má dokonce své sedlo, které se jmenuje
 po ní a přechází v dlouhý hřeben, který nese název Karbunkulový.

A nyní dovol, trpěliví čtenáři, sbych též uvedl tak trochu do horole-
 zecké terminologie a vůbec mezi nás, kteří tento sport provozujeme.
 Prž, po horách nechodí jen nešťěši, ale také lidé. A ti se dělí zhm-
 ba do tří skupin. (Vyjímám předeem ty, kteří se přišli do hor léčit)
 Jsou to: „masnáci“, turisté a horolezci.

Představitel „masnáka“ je člověk, přirozen takovým způsobem, který se hodí všude jinde, jen ne do hor. Chová se typicky svým způsobem. Je klučný tam, kde nemá. Ignoruje všechna nařízení horské služby a bývá s ní ve velmi úzkém styku. Zejména, je-li nesen na nosítkách. Večer v hotelích mluví o tom, co nikdy neprožil. V Alpách je jako doma. Tatry bývají pro něj uctím, co už dávno má a nemá cenu se tím zabývat.

Turista je již našim člověkem. Do hor jde proto, poněvadž je má rád. Tam, kde se turista zastaví a nemůže dále, tam začíná horolezec.

Má-li turista horu rád, pak se dá říci, že je horolezec unilý. Jinak by jim těžko mohli býti. Hodně lidí se ptá: „Co v tom lezení vidíte?“ „Já bych se na to nedal!“ „Vždyť se zabijete!“ a pod.

Odpovědi jsou jednoduché. Vidíme v našem sportu již zmi-
něnou lásku k horám, odvahou, naprostě kamarádství, skromnost,
fysickou a duševní vyrovnanost. Tyto vlastnosti, které jsem jim
tak namátkou vypsál, si náš sport přímo vynucuje. Nedove-
du si dosti dobře představit, aby spolek lezecký natřel lazo
svému příteli proto, že se pohádali. Viděl jsem však a možná
jsem nebyl sám, že hráč spoluhráči z těžké důvodu nepu-
hali před branou. Taktéž bývají útočnické zikán, nebo kdo-
koliv z vás, který máte nějakou tu památku na infancii
hru, nebudete o tom, kdo vás proznamenal, hovořit jako o
svém drahém příteli. Obecnostu dopomohlo již mnoho sportov-
cům k
vycholným výkonům. Ale běda tomu, kdo si to s mím jen trochu
„rozháze“. Vtrhne-li dav lidí do místě a odnese na ramenu svého
oblíbence, dejme tomu několikrát za sebou, pak už není daleko k
primadomství. A toto si nesedá u jednoho stolu se skromností! Toho
jsem uštěřil. Nu, a chci-li tento menší rozbor uzavřít, pak bych
rád upozornil na to, že prožit několik hodin ve stěně některého z
tahrauských štítů, vyžaduje také nějakou tu fyzickou zdatnost.
Tak, a mátem jsem začal psát moc vážně. A to jsem nechtěl.
Pokračuji proto ve vyladu.

Doufám, že mnohý z vás již vyčetl, že horolezec více měně,
na rozdíl od turistky, po skalách leze. Leze vším, čím se dá. oby-
čejně však používá rukou a uhoru. Lezení po kolenou, nebo po
zadku, není stylové. Proto bývají kalhoty na těchto místech pečlivě

vytáhnout. (Nevěřte tvrze, že to má jiný účel!) Lezec se chytá t.zv. „chytů“ a stoupá na „šupy“. Kdy je co čím, je těžko říci. Zásadně není zakázáno stoupat na chytů. Naopak! Bývá zvykem stoupuvat si na to, čeho jsem se před chvílí držel. Tím je také konec konců dán pohyb horolezce ve skále. Chytů a šupy bývají „betelné“, nepravé, skoupé a někdy zádne. Čím méně je těchto, tím je těžší lezení. Lidé na to vymysleli stupnici: I - VI. Pro zajímavost cituji prava Welzenbacha, který říká: I - snadně; II - prostědně těžké; III - těžké; IV - velmi těžké; V - neobyčejně těžké; VI - krajně těžké.

Bývá zvykem, že se horolezci navazují na lano. Po tomto úkonu začíná kamarádství na život a na smrt a přestává všelková legrace. Leze-li někdo první, pak je pivolezcem. Ten druhý, je pak upaídla druholezcem. (Je to konečně dokázáno i matematicky) Povinnost druhého je „jistit“ prvního při lezení a ne se mu smát, nemůže-li dále. Někomu jistit, znamená být sám zajištěn a v případě nehody spoluzece „udržet“. Během jistění se nedoporučuje číst si švejka a pokoušet. Když dolze první k takovému místu, odkud může zajištit druhého, leze

první jej vytahuje jako „vola“, ale pouze „dobírá“. Druhý vesměs říká: „Hergot, netahj mě jako dobytek!“ (Stává se to při lezení I-III)
 Nebo: „Krucci, tak spíš, nebo co?“ (při lezení III-IV)

Při lezení V-VI se téměř vůbec nemluví.

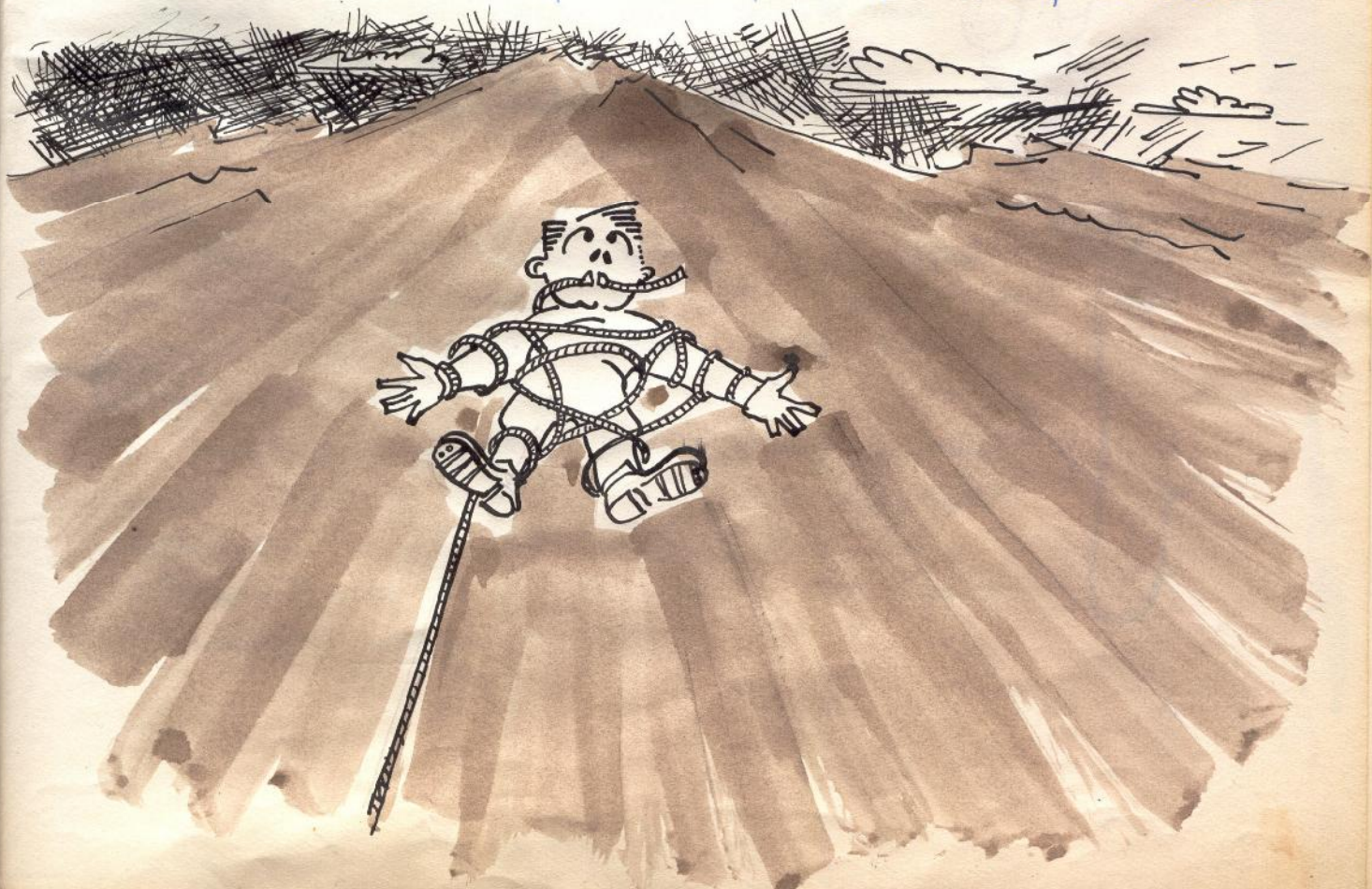

Překouā-li první nejtěžší místo a pohodlně si sedne, pak promlouvá k druhému asi takto: "Tak, dělej, dělej!" - nebo: "Pracuj!" "Já se ti divím, mám ti poslat zádot?" - "Toto tvá!"

Obtížná místa se překouávají pomocí skob. Tyto nám slouží k zajištění v případě pádu a k nemalé radosti druhého, který je vybiť. Všeobecně se říká skobám, karabinám a všemu, co je těžké, "kovárna".

Zalze-li horolezec do takového místa, kdy nemůže ani sem, ani tam, pak se nedržel popsané cesty v horolezském průvodu, nebo nestane na obtížnost výstupu. Všeobecně se tomu říká, že se "zapráškal". V takovém to případě je poměrně nevhodné volat v pomoc. Vesměš to nepomáhá. Použije však "slanění". Tento úkon se provádí takovým způsobem, že zatlučeme slauovací skobu, nebo ovážeme vhodný skalní výčhteček "smýčkou" a tímto provedeme lana. Oba volné konce svážeme v uzal a spustíme na místo, kam se chceme dostat. Pak si do lana "sedneme", svážeme různým způsobem a provedeme "slanění" dolů. Nahoru slauovat nelze! Při slanění si obvykle popatíme kbel, nebo jiné části. Vždy je to však lepší, než "bivakovat" ve zmíněném "zapráškaném" místě. Bivakem rozumíme přemocování pod jiným nebem, na více-měně

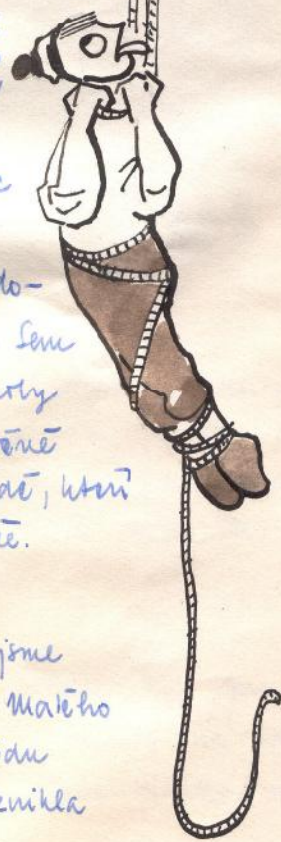

choulostivém místě. Jsme-li nuceni toto však provést (přelivapili nás tma, déšť, bouře) nedoporučuje se při spau převalovat z boku na bok, nelo přát svému spolulezci „dobrou noc“. Vše se však doporučuje „zaskobovati se“ a hovořit v tom smyslu, že ráno je nejdějsí večera.

Při letu bouře je vhodné, odložíme-li „kovárnu“ a všechny kovové předměty co nejdale od těla. Nemí vhodné myslet na bouři a blesky a je-li společník slabších nervů, říkat „námi je to jedno“. V tomto případě nám skutečně peníze nepomohou. Taktož nečiní dobře, hledíme-li svému příteli na hlavu. Ve většině případů tam tento nějaký ty vlasy ještě má a tyto stávají. Činí tak pod vlivem fyzikálních zákonů. Morálně to nepřipadá.

Někdy jsem tímto čtenáři potrávit. Do podobných situací přichází zhusíný horolezec vrídka ledy. Ve většině případů dochází k okamžitým radostnějším. Stává se to tehdy, kdy spolulezci stanou na vrcholku. „Tak vítaj, chlepe jedná“, upřímný stisk ruky „kore zdak“, „hergot, to bylo, co?“ Pak se odí, zpočátku se toho moc nenamlouvá, ale zato se dívá. A je na co. To nepřijemně, jakoby zůstalo hodně hluboko dole. A tady, v tom tvrdém velebnu je ticho. Sem tam uslyšíš hlomenně „jistim“ a cinknutí stoly a kamen. To kamarádi „pracuji v jiné stěně a ty jsi myšlenkami u nich. Věřte mi lidé, kteří jste to ještě nepoznali, je tam nahore dobře. Moc dobře.

Nemýšlím-li se, zůstal jsem při tom, že jsme prabíli tábor u „zeleného plesa“. Pod štíty Malého Kežmarského a Kežmarského nálevo, tam vpředu Pyšného, Černého a napravo Jastrabí věže, vznikla hrozočná rodinka Vítkovičků.

Otcovskou a trenérovskou ruku nad námi držel Zdeněk Zábajl. Cvičitelé
 Hojmír Honziva, Miloš Kubovský, Ruda Tomáček se starali o to, abychom
 měli větší jistotu při výstupech a libor Bláha nás zásoboval jednak
 kadani táborového lékárny pití, či nepít (tatranskou vodu) a živočišným
 uhlím. Zpočátku jsme dělali "hřebeny". Hřebec se nespokojuje tím,
 že spojuje různé vrcholy štítů, ale má ve zvyku něco rozděl-
 vat. V daném případě dělí dolinu od doliny. Stává se proto,

že když lezeš po hřebenu, máš napravo i nalevo "šluchty".
 (volně přeloženo: propast, nebo tak něco. Ovšem, více je tam toho nic.)
 Správně se říká, když lezeš nad nicím, že to je "exponování".
 Nechci tím říci, že jsme začali lezt exponované věci. Pro
 Kozarce to však stačilo.

Pondělí, 4. srpna 1958.

Po nedělním dešti a mnavě nezbylo ani stopy. Bylo provedeno
 rozdělení účastníků do skupin a tyto se vydávaly na různé
 túry. Do rána návratu byla stanovena na 17 hodin. Nědo miní a
 dlouhý mění.

V našem případě mnil Zdeněk a mnil... avšak nepředbíhejme. Naše skupinka se vydala do Červené doliny a odtud vedla naše cesta do Jastrabího sedla, přes karbunkulový hůben na Belasí vež, do kolového sedla a zpět do Červené doliny.

Každá normální dolina se rozkládá dolů. Tatranské jsou sice také dolů, ale přece jen jinak, než ty jiné. (Tatranské doliny bývají i ve výši 2000 m n.m.)

Cestou z Červené doliny do Jastrabího sedla jsme se střetávali už jen s „mužičky“. Člověk neznalý místních poměrů při bližším šetření pozná, že Tatranský mužička nevlastní dlouhý vous, ale že je rodu neživotného, více-méně kamenného, navrhnaný lidskou rukou do nějaké miniaturní pyramidy.

Jeho životním úkolem je ukazovat lidem cestu. Těší se velice oblíbené korozezi. Je totiž jediným svědectvím toho, že tady tady již někdo před tebou šel. A tak se stalo to, co se nikdy stát nemělo. Tonda Čapanda, jinak hoch bezúhonný, vida zmrazčeného mužička, prohlásil, že tyto je nutno zrušit. Vzal kámen a bez zlého úmyslu jej prostalil na výšce jmenovaného. To neměl dělat.

Mužička se rozsypal. Snad se mu nová okrasa nezarmouvala, nebo já nevím co. Tonda sice prostalil nového, ale kletba starého nás pronásledovala na každém piššším kroku.

Jedině tak si dovedu vysvětlit že:

kyž jsme se v Jastrabím sedle navazovali na lana, začal foukat vítr. Studený!

že se nám podařilo přemluvit skupinu libora Bláhy, aby šla za námi.

že Mojmir Honzva nebyl daleko nervového zhroucení, když původce „mužičkovy pomšy“ Tonda, se ho i 3x za sebou ptal: „Mojmire! Jistě?“ „Ty, ale fakt!“ „Doprawdy?“

že, když jsme potkali skupinu Zedůka Zábaje, která lezla opačným směrem,
pak tento prokeřil, že zhratil exponometr.

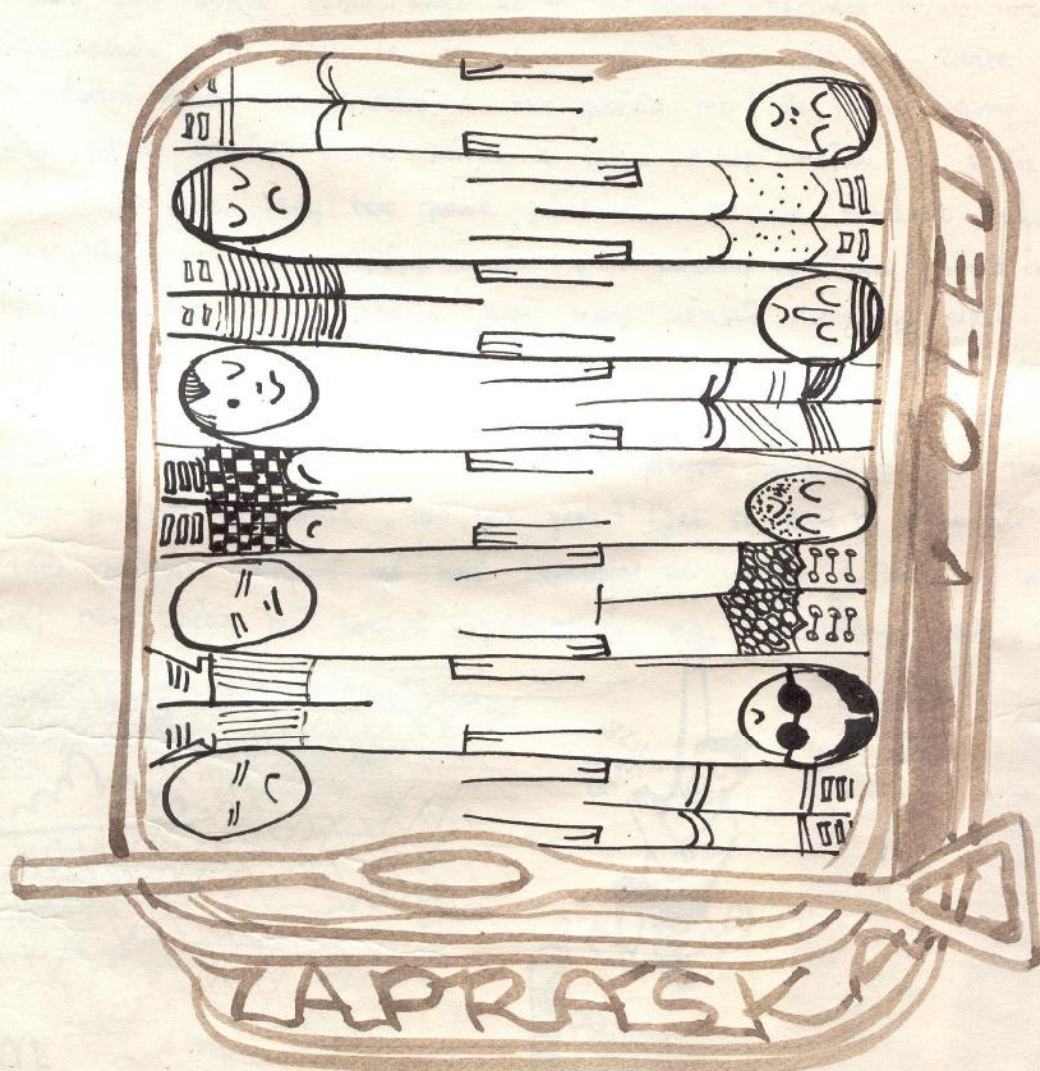
že vítr zesílil a přinesl od někud mlhu.

že, když jsme slezali s Belasé věže a pokračovali v lezení, nedali se do-
prava, ale jiným hřebem dolů.

že začalo pušet se sněhem.

že se dané rozkeřaly zuby zimou takovou intenzitou, že se tato vibrace
přenesla i na skálu.

že nás osm (8) sedělo zapráskaných na 2m a přemýšleli jsme
o bivaku.

že bylo 17⁰⁰ a my tam ještě pořád byli.

že jsme nakonec slezli místo do Červené, tak do Kolové doliny.

že jsme tím pádem obešli polovinu východních Tatár

že jsme došli do tábora ve 24⁰⁰ hod. - Tak slavní první den!

Druhý a třetí den proběhl poměrně klidně. Byla provedena řada výstupů na okolní štíty. Namátkou si vzpomínám na Jakubáci, Krá, Ryšný a další. Pak přišel čtvrtek 6. srpna 58. Tento den je svým způsobem památný. 11 členů oddílů, vesměs nováčků, vydalo se dlouhou nástupovou cestou pod vrchol Černého štítu. Úkolem bylo slezení tohoto, jeho jihovýchodní stěnou. V horolezeckém průvodci se dočtete, (mimo jiné) že se jedná o výstup IV., a že to je krásně, exponovaně lezení v pevné skále. Tak, a můžeme začít.

Pod stěnou jsme se navzájem ujišťovali, že to jako zvládneme, že to není tak hrůzné, jak to vypadá a že se divíme, jak někdo může mít třemu a pod. Při tom povídání se vždy někdo na chvíli ztratil za blízký balvan. Ani vám nemohu s určitostí říci, co tomu všichni tak dlouho dělali. Když už to vzájemně ujišťování trvalo moc dlouho, řekl nejednou Zdeněk: „Tak konec a jde se na věc!“ Nu, a šlo se. - Znáte ten pocit, když čekáte ve školní lavici na vyvolání a ono pořád nic? Je takový divný, mrazivý, že ano? Když potom konečně člověk přijde k tabuli, uchopí křídlo a začne psát, pak už je vše v pořádku. Tady ten pocit přestává s prvním dotekem ruky o skálu. - Ten den jsme lezli, jak jsme nejlépe uměli. O nehody ve skále nebylo mluze. Současně s námi lezli po obou stranách naší cesty němečtí horolezci. Naše seznámení s nimi, bylo po všech stránkách zvláštní. Posudíte sami! - Jistil jsem zrovna Jáju. Napravo ode mne se ozývalo hekání a fňukání. Toto se střídalo v pravidelných intervalech s bohapušným klením. Obrje bylo pronášeno v jazyce německém. Bavil jsem se dobře. Pak jsem jen tak prohodil: „Also, wie geht's?“ (jak se dá?) Odpovědi bylo něco, co nedovedu přeložit. Oslovený mě totiž považoval za svého přítele na laně. Když zjistil svůj omyl, začal mě hrozně ujišťovat, že se mu dá dobře, ba velmi dobře.

Při tom se přidržoval slatý ledabyle jen jednou rukou a mátem poskakoval o jedné noze. Usmíval jsem se stále a on si uvědomil, že jsem všemu před tím asi rozuměl. Konečně se naklonil také, obě si uroceně čelo a pokradie, že to je tady u nás všechno tak prokeřatě vysolité. - Jina metoda se rodušala o několik lanových dětek výš. Tiskle Jája. Je nutné se zmínit o tom, že se cestou do Tatru seznámil ve vlaku se skupinou německých turistů, kteří však v tuto dobu byli někde v Nižných Tatrách. Tř, když tak seděl, vyhoukla najednou rozještěná hlava s beznadějně mrhajícíma očima z pod přešiu. Jája ji se zájmem sledoval. Pak trhavě promluvila (ta hlava): „kamarad, wo hin jetzt?“ „Lück's, oder recht's?“ („kamaráde, kam teď? Doleva, nebo doprava?“) Jája dovide ledavě. Německy však ne! Pak se mu to tak trochu popletlo s těmi Němci z vlaku a nešťastí bylo hotovo! Ve snaze, chudáka v jeho nezánadím hodné situaci aspru trochu potěšit a připomenout, že se znají, kbitě přiložil obě ruce k sobě a počal naznačovat otáčení kol lokomotivy. Toto doprovázel mezinárodním: „ššš, hu, hu!!“ Už při druhém taklém „hu“, hlava vytřeštila oči ještě více a zmizela. Bylo to pro ni asi hrozné! - Konečně jsme stanuli na vrcholu. Naše „Hore zdare!“, se mísilo s německým „Berg Heil!“ J tady si Jája zaměřoval po směru. To „Berg“, nějak přeclehl a travičivě se s Němci zdrazil kombinovanými: „Tak, heil!“ Tito byli nakonec už tak zmateni, že se tak začali zdrazit i vzájemně. - Říká se, že do tchle všeho došlo. J toto se stalo. Jme vobřím vřikg a proto po velké známosti, nám udělali v jednom z provozů kladiva, na zatlučení šrot. Dřpletli si však nějak rozduřý a stvořili obrovské nestvůry, kteří se houli ke všemu jinému, jen ne k našemu účelu. Jájoni vypadl takovýto exemplář z batohu. Němci (byla jako u vytržení. Prodávali si tuto vitkonickou raritu z ruky do ruky a ptali se ze zájmem, na co to vlastně je. Řekl jsem jim, že na rozklepávání masa a rybek jsem tu osmdm ukryl. Němci pak zbytek volného času promarnili tím, že napjatě sledovali, kdy začneme naklepávat řízky. - Tento večer se vracelo do tábora jedenáct unavených, avšak nad míru spokojených postav. Nemí divu. Prošli první křest pravou, nefalšovanou, tatranskou stěnou se všemi krasami, nebezpečím, kamáradstvem spolulezci a já veim čim ještě. J to „freundschaft“ tam nahore, znělo každému dlouho v usích. Mě také. Byl jsem dus tím jedenáctým na lani.

Příštím dnem, byl pátek. Byl svým způsobem šťastným i nešťastným zároveň. Prčelo! Chvilami
lilo! Veselilo se říkalo, že to je bloupe, poněvadž se nedá lít. Vesměs se však myslelo,
že to neškodí, poněvadž si jedem odpočine. Běžný dnem stanu „áča“ je dimensován
na dvě, v nejnepříznivějším případě na čtyři osoby. Nás tam tohoto dne vlezlo
osmn, (8) předtí dvanáct (12) výrobce by se podílel! - Jinak se zpívalo a hodovalo jídla.
Jednou přišel malý Mojžíš, jinak syn našeho předsedy, s aerinnou otázkou: „Tati, proč
hrozezi čerou?“ Onen pátek jsem si tu otázku položil také. Ruda Tomáček byl přímo
báječný! Douzi také. - Tak skončil pátek.

Deskti-ře se dá o pátku říci, že se proležel a pojedel, pak se sobota
prochodila, lépe řečeno prolezla za přísného příst. Dělati jsme vidlový chůben.
Jednalo se o jednu z nejmařejších chůbenovek v Tatrách. Vypíná se vysoko nad
údolím se svými věžemi, štrbinami a sedly, mezi lomnickým a Kežmarským
štitem. Prvedli jsme opět hromadný vodorovný útok na tuto tatranskou mbati-
mu. Deset z jedné, šest z druhé strany. Na Kežmarském jsme se setkali.
Byl to důstojný závěr našeho letního soustředění. J o příhody nebylo nouze.
Na jednom místě bylo nutno slanit. Stanování na cičné skále je více-méne zá-
bavon. Sedat si však do tenkého lana, na poměrně chvilostivém místě, zdá
k 300 i více metrové „šluchtě“ je tak trochu i záležitosti nervovon. A nervy
jsou někdy velmi chvilostivé na takovoto zážitky. Docházelo k dojemným
zvěnam. Ode nám kn příkladu dával botranskou adresu a posil o setné
zacházení s jeho prústaly. - Jiří prohlásil: „kamarádi! Tu kakaovon
konservu jsem snědl já. Jem bezcharakterní. Odpusťte! Sloham!“ - Jinak jsme se
cestou střetávali s dobrým duchem hor. Říká se mu „vidmo“. Objevuje se znenadání před
vámi nad propastmi. Jm se jako černý stín, ořámovaný nějakou takovou svatozáří.
když na to zamáváte, tak to mává těž. když poskočíte, tak to skáče taky. A když to
vidíte 3x po sobě, pak se vám už nikdy nic na horách nemůže stát. Petr to viděl
ten den po čtvrtě. Radosti poskočil - a mátem spade. Tak já nemů? - Zdeněk to za
své posice trenéra, nafilmoval. Nebylo z toho nic. Tak přece se jím jedná o výši úro!
Něhdo brcht, že se to stává těždy, když něhdo nemů exponovat. Myslím, že ^{z něj} vmluvila
závist. - Tohoto dne večer, jsme se s pobytem ve stanovém táboře u zel. plesa lonáli.
Bylo to všechno hezké. Poznali jsme se vzájemně. Žili jsme jako jedna rodina. - Bez
rozdílu! Touda se vrátil k rednání, Bránka do nemocnice, Dana k jeknu, Petr k
kdmistám, Jiří do laboratoré a já nevím, komu kdo ještě. - když tak listuji v profe-
sích našich členů, musím souhlasit s pisatelem článku „Tři na laně“ (Jiskra 26.11.58)
Při mimo jiné: ... Odvě má málo členů z řad alnické mládeže včiq. - Proto
váchni mláde! (ovšem i starší a star) kdo máte rádi přírodu, hory, skály
a dobré kamarády, přijďte mezi nás! Uvitáme vás s otevřenou námo!

Hoře zdare!

PÁLAVA 1958.

DNE 4. a 5. ŘÍJNA 1958 PROBÍHAL, JAKO KAŽDOROČNĚ, SJEZD HOROLEZCŮ NA PÁLAVĚ. NA DÍK OD BRNA, JAK LEŽÍ MIKULOV A VĚSTONICE, POD SKUPINOU BÍLÝCH SKALNÍCH ÚTVARŮ, VYROSTLO BAREVNĚ MĚSTEČKO STANŮ. PŘÍDELI SEM HOROLEZCI Z CELE REPUBLIKY. I MY JSME POCTILI SVOU NÁVŠTĚVOU TENTO BOHEM POŽEHNANÝ KRAJ VINNÉ RÉVY A CHLADNÝCH SKLEPŮ. A BYLO NÁS, OSTRAVÁKŮ, PLNĚ DVA AUTOBUSY.

A PAK UŽ TO ŠLO RÁZ NA RÁZ. VEČER OBROVSKÝ TÁBORÁK, VYPRÁVENÍ, PÍSNĚ, DRUŽBA. NU, A PAK ... EJ, VÍNEČKO! PIJME HO, DO RÁNA BÍLÉHO; AŽ HO VYPIJEME, DÁME SI NOVĚHO. - CO MÁM VÍCE POVÍDAT? - PŘÍŠTÍ DEN SE I LEZLO! TI, CO TU PROVÁDĚLI ŘÍKALI, ŽE NEVÍ Z ČEHO SE JIM TOČILA HLAVA. TOŽ, VYSOKĚ TO TAM BYLO DOST.

DINÍ, NECHCI JMENOVAT, ŠLI NA OBCHŮZKU KRAJEM. SNAD HLEDALI „VĚSTONICKOU VENUŠI.“ NEVÍM URČITĚ ZDA JI NAŠLI. NAŠLI VŠAK NOVÝ VINNÝ SKLEP. NU, A PAK SE UŽ NA TAKOVĚ MALÍČKOSTI, JAKO JE VENUŠE, ZAPOMÍNÁ. J TAK TO BYLO MOC HEZKĚ! JEN ŠKODA, ŽE TĚCH CELOSTÁTNÍCH SRAZŮ NEMÍ DO ROKA VÍC!

HORE A VÍNU ZDAR!

Ing. P. Utk: Zájezd oddílu na M. Fatru.

P r o l o g .

Dobrá věc se podařila. Oddíl horolezců VŽKG využil 18. října 1958 zájezdu fobalistů na Slovensko. Po prvé.

Autobusem do Žiliny, dále vlakem a pěšky na chatu pod Sokolím. Příští den, přesto, že přšelo, pod Chleb. Lanovka nepremává. V dešti nahoru a nahoře moře sněhu. Po kolena a ještě výš.

Plánuje se všude. Naplánovali jsme příští týden lyžařský zájezd na chatu pod Chlebom. Vydrží sníh?

1. j e d n á n í .

Děj se odehrává v Ostravě a na Slovensku, v době od 24. do 27. října 1958

Udivené zraky kolemjdoucích. Blázni mají lyže. V říjnu! V Ostravě je otep-
lení. Jedna skupina jede již v pátek před půlnocí. Ti došli bez bloudění
na chatu pod Chlebom. Druhá, menší, vyjela o den později, bloudila, avšak
také došla. V blátě jako ta první. Nelze zapomenout pohnuté vystupování
z vlaku skupiny prvé. Vlak je elektrický a vyznačuje se tím, že nečeká.
Polovina musela vyskakovat již za jízdy. Rezavě zarostlý horolezec, také
s lyžemi, vyskakoval poslední. Tak to obvykle bývá. Ta druhá skupina také
vyskakovala. Kdo byl poslední není známo. O tom se nemluvilo. Těsně pod
chatou je sníh. Všichni dávají pozor, aby neporušili nesouvislou jemnou
a křehkou vrstvu. Na severních svazích se lyžovat dalo. Místy. Kdo včas nezase-
tavil nelyžoval jen po sněhu. Zkoušel pevnost laku, někdy i pevnost vlastních
lyží. I půjčených. Kde kdo jel nebylo vidět, jen cítit. Na sněhu to jelo líp.

V chatě bylo teplo. Tepleji než venku. Místní lidé zapůjčili nástroj
na krájení chleba, připomínající dobu, kdy se podobných nástrojů používalo
místo atomových pum. Nikdo se nezranil. Ani kočka, vylizující důmyslně zbytky
játrové paštiky z konzervy. Starý pes se také nažral. Také jeden člen připa-
roval sobě a svému bratrovi speciální krmí, vždy jen speciální. Hráli se sirky.
O štávy "Malý Hillary" prohrál, v terénu však díky jeho brýlím zvítězil. Tajemné
volání. Chatař se chystá zasáhnout. Nic se nestalo, jen Koniček "zpíval". Koňsky.

V pondělí bylo krásně. Kontraverse s místními lyžaři potvrdila, že lidé,
hrající si na svém písečku ještě nevymřeli. Moudřejší ustoupili. Byli jsme to
my. Řemínkové vázání je výborné. Může prasknout jen lyže, noha nebo řemínek.
Praskl řemen. Odpoledne jsme jeli domů. Vlak nám neujel a tak všichni dojeli
do Ostravy. Přesto, že zaměstnanci jistého ústavu v Opavě měli pohotovost,
podařilo se všem účastníkům zájezdu tyto přesvědčit, že skutečně lyžovali,
a vrátili se ve zdraví do svých domovů. Půjčené věci dříve nebo později
vrátili.

1958 s malým zpožděním, avšak přece, byla někdy k večeru zahájena výroční členská schůze našeho oddílu. Přítomni byli hosté a my. My, jsme se dělili na nic. Hosté se dělili na ty, co známe a ty, co neznáme. Ti neznámí byli většinou členové našeho oddílu. Jedem z nich dokonce vystoupil s diskusním příspěvkem. Tím pádem jsme se dověděli velmi zajímavé a poučné věci. Ku příkladu, že horolezec má chodit i do hory a podobně. Z návštěvy těch, co jsme znali a byli to většinou členové Tatranu, jsme měli radost. Je celkem hezké, pobesedovat si se zkušenými z hory a lezení o práci v oddíle v civilním úboru a za stolem. Zřejmě, může-li se jeden pochlubit s dobrými výsledky za uplynulé období. Nevím, kolik těch slezených štitů v M.58 přesně bylo. (je to koněně k nahlédnutí ve výroční zprávě) Víím, však docela přesně, kolik členů se aktivně zapojuje do oddílového života, a kteří toho chtějí v budoucnu kolektivem co nejvíce dát. A těch je dosti. A to k radosti oprávněje.

Po přečtení zprávy a volbě nového výboru, který pro úplnost uvedu na konec, se rozproutala vlna zábavy, jejímž vyvrcholením bylo promítnutí filmů z oddílového života na cichých schábkách a v Tatraních. Většina z nás se tam prouala a když ne, tak

ho na to upozornili dříve! Všichni pevně věříme, že už v příštím roce dosáhne Zdeněk Zábaj v katdčím aspru polončím dokonalosti svého lezeckého umění. Pak mu bude i křeska závidět.

Přeji ze své pozice kronikářské všem členům oddílu mnoho úspěchů, hodně slozených štítů, málo medobrovolných bivaků, více výkonnostních túd a žadů, úrazů.

Jménem všech, děkují Zdeněkovi Zábajovi a všem čicitelům za obětavou práci při výcviku na skalách.

Dokažme v příštím období, že patříme k nejlepším a k nejničtím oddílům v kraji. K tomu nám dopomáhejte všichni, co to myslíte protivě a dobře s našim sportem. Mějme se rádi a murráme se!

SILVEST

Silvestr a nový rok se vyznačoval tím, že nás z oddělu bylo pohromadě asi dvacet. Program nebyl předem stanoven a proto je možno pouze konstatovat
Středa 31. XII. 1958; místo děje: Bezručova chata a škola na lysé hoře.

- 20⁰⁰   vítání posledního přibýšlého z dolu nahoru.
- 20¹⁵ - 20³⁰   krátká prada a seřtání doneseného materiálu.
- 20³⁰   odchod na místo činu.
- 21⁰⁰   usedání, malování, vřelíkaté řeči a tak.
- 21⁰⁰ - 22⁰⁰   slow-fox
- 22⁰⁰ - 23⁰⁰   fox-trot
- 23⁰⁰ - 23³⁰   vypuštění dymovnice a vyčítování škod
- 23³⁰ - 24⁰⁰   rock and roll
- 24⁰⁰ - já už nemám přesně: připitky a mizně.

Čtvrtek 1. I. 1959.

ráno: hodnocení

odpoledne a večer: volná zábava na téma: "každému což jeho jest."

vše nejlepší přeje kronikář!

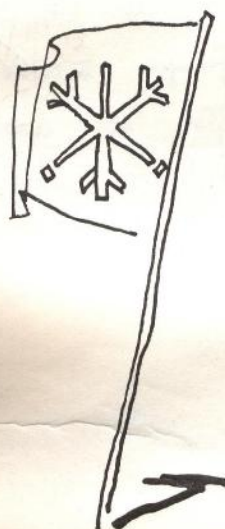

MEZI SILVESTREM

A VELIKONOCEMI

Období mezi Silvestrem a Velikonoce je možno nazvat všelijak. dílem lyžařským, dílem plesovým, dílem tak i tak, dílem vůbec nijak a dílem taktoškenhroverozekým. kdo se toho, či onoho dílu zúčastnil, nebude pro tentokrát jmenovat. Tvo se to většinou ví. faktum však je, že se skupina desíti členů oddílu pravidelně scházala u neděli co neděli na sjezdovce na Lyse. (Konečně, on ten výšlap, v robotu voří s těžším ruksačem na zádech, měhem, kamením a ledem, není z hlediska kringu nejhorší.)

Vyhni se, ty loučkaři,
nebo tě smetu !?!

Ti dva, (a třetí) se o těchto vyjádřovali jako o „loučkařích“. Proto raději vyhledávali (z kringových důvodů) plesové zábavy a pekelní sjezdovky na Bumbálce a jiných životu nebezpečných podnících, které velmi prospěly jejich fyzické kondici.

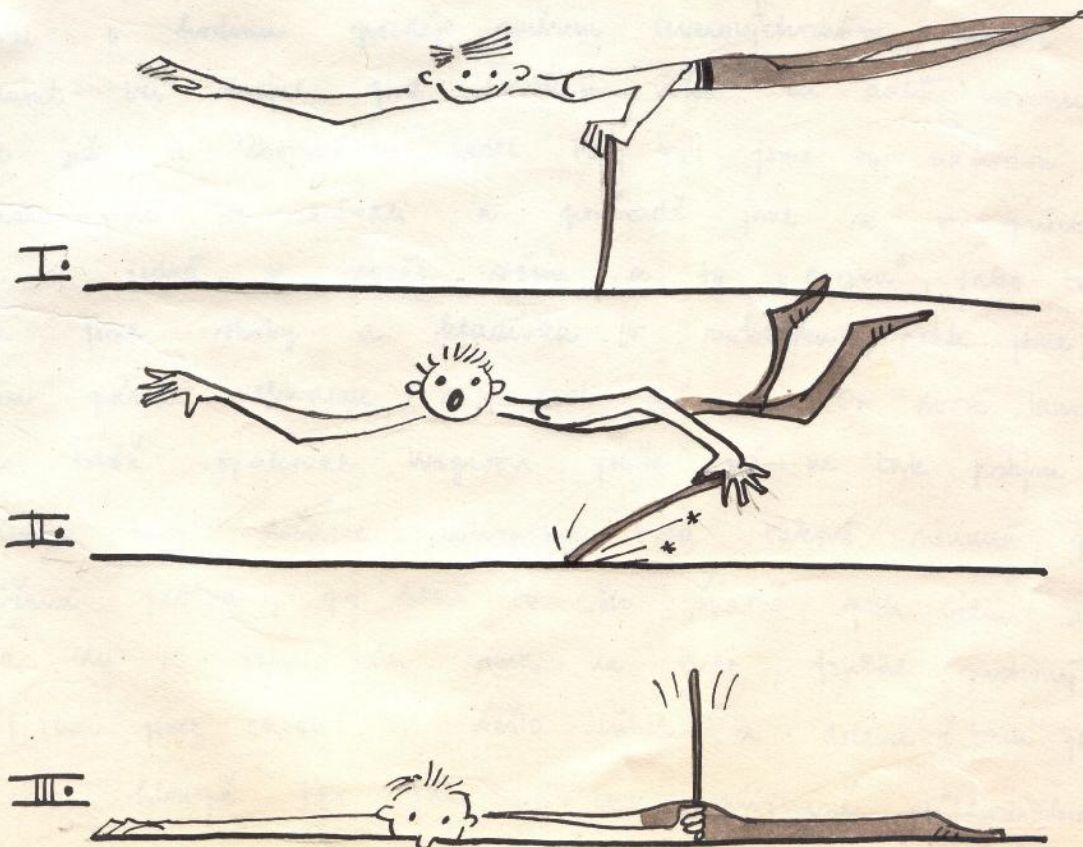
jinak bylo několik členů na kružborku a před velikonocemi se uskutčnil výstup ložkem na smek. Vyzkoušelo se při této příležitosti zimní táboření.

jinak je mnoho věcí, které se v tomto období zúčastňovali účastníci na okresní spartakiádu, vzdát díky za reprezentaci oddílů a obětavou docházku do tělocvičny. (J když, ale mělo skromného názoru, by díky, za tuto splněnou povinnost, měli vzdát činiteli jednoty a základ. tělesné výchovy)

To by bylo tak zhruba vše.

TAŠKAŘINY
 HOPLEZEC
 SE SPARTAKIADNÍM
 NĀŘADÍM
 ANEB, KDYŽ
 PODCĚNUJE
 ROVINU.

ZIMNÍ TABOR VE VEL. STUD. DOLINĚ

Ve čtvrtek 26. III. 59 před 12 hodinou polední, přibylo u jednoho ze Sostroských ples, hned za Zbojnickou, v čyři stany navíc. Vynásobíme-li počet stání dvěma a připočteme-li dvě osoby nežného proleatí, bytam Zbojnická chata, dostaneme počet účastníků zimního hrotozuckého tábora z Vítkovic. Zde jsou: Eva a Maruška, Mojimír a Liborek, Zdeněk Zábouř a Rudou, Zdeněk Kreuz a Pavel, Wigwam se svou. Kdyby náhodný pozorovatel pohlede v hodinu předěi směrem severovýchodním, nemohel by přehlédnout tři dvojice pod Širokou vežou. Za další hodinu, by tyto, viděl již ve Zbojnickém sedle. Tož, byli jsme to náhodou my.

V sedle jsme se navázali a převládá jsme se v přírodní dřevěti, že se jedná o sevzáp. stěnu a to "dvojku", jako takovou, nechali jsme šelty a kladívka v rukosaku, řekli jsme, že se s tím párat nebudeme a vlezli do toho. Po dvou lanových dělách jsem totiž opakoval Wigwami, jince už ne tak jistým hlasem.

Příčinou této dočasné indispozice byla taková nevinná, pašankem usměřená plotva, po letu to šlo špatně, pak velmi a potom vůbec. Nu a byla nám zima na ruce, foukal protivný vítr, doprava (tam jsme chytli) to mělo vůbec a doleva (tam jsme nechtěli) to šlo hloupě. Tak jsme si tam příjemně půlhodinku podiskutovali.

Eva několikrát řekla zryčivým hlasem, že se jí to velmi líbí, Ruda byl přímo nadšen, zdeněk rovněž s Evou a Marušken bylo bylo také několikrát silně slyšet. My jsme s Wigramem byli zticha. Měli jsme totiž ležet. Pak to Wigrum přece jen doleva (tam, co jsme nechtěli) posunulo. Dobral mě a už jsem byl v tom. Totiž, ve dvojce by se neměly objívat přenít. A když už, pak ne takový, pod kterým jsem se nacházel. Kabye jsem prvního přesvědčil, že jsme zalezli někam jinam. Když se pak po druhé ze spodu ozvalo proč otáčet, (zaola totiž tou přenis nebylo vidět) tak jsem ho vylezl. Tím pádem jsem byl na hoře, dobral Wigramu a se zájmem sledoval řeči, které se vpdly pod námi. A byly jadrné. Když dolezla poslední dvojka, bylo něco před šestou večer a v sedm jsme již začali do spacůků, přesvědčovali jeden druhého, že je od té svíčky pekelně horko, vypili čaj a kdyby tam byly po ruce nějaké depice, pak by tyto prohlásily, že je dobře, občas jít spát zároveň s lidmi.

Příští den, v pátek, obtěžkami bivakovou výstrojí a poměrně dobrou uhladou, rozdělili jsme se na dvě poloviny a rozšli se opačnými směry. Jedni do Slavkovského sedla, druhí na Sněžný. Přes dva dny mělo trvat, aby se ti ze Sněžného vrátili ve Slavkovském a ti druhí polovinu velkou se Sněžného do velké studně. Na Sněžný jsme dorazili celkem snadně a zanedlouho jsme se loučili pod Divou věží s Evou a Maruškou, které nás po celou tu dobu doprovázely.

Lezlo se poměrně dobře. Sněhu malo a skala suchá. Krátký odpocinek na Divé věži a za chvíli jsme byli v Práslomu. Tož, tady bylo nutně vyslechnout nějakou řeči. Vesměs se však mluvilo o tom, že překroky nejsou "to naše". Pomalu, ale jistě jsme se blížili k vrcholku výh. vysoké. V sedle pod vysokou, ochrálně" vykonšel

Začíná kroužit zábojníka, zda dobře jistí. Stalo se tak při překonávání
menšího přešlapu. Začíná jistit dobře. Takže to šlo. (metrák není žádná
legrace.) Pro jistotu však vystřádal krouže v lezení. Když jsme stáli
na velmi vysoké, tak nám nebylo moc do špiček. Viděli jsme
totiž celý hřebec a tím pádem i to, co nás čeká a nemá minout.
A opět dolů a nahoru. Tentokrát to byla kupola. Něhdo řekl, že
už kufi říkal, že na bivakování se má jeden dobře připravit.
Konečně, bylo již půl sedmé večer, dvanáct hodin lezení v nohu
i rukou, tož bivalo.

Tuto noc spali, nebo dělali že spí, čtyři pod westerovým štítom
a několik hezkých lanových dětek dále, na Bradovici, také čtyři. Vrchovi
z Vitkovic. Zády o kámen, bokem o kamarda, seděli jsme čelem ke
Gubachmu. Těšili jsme se na úplně. Začalo měřit. Několikrát to bylo.
Zipový provazky svůj úkon. Prášeš na prokrmění - dobrou noc a ticho.

Bylo něco k devíti ráno, když jsme se potkali na Westerovém. Najednou nás bylo osm. Krátce zastavení a dále. Slanění ze Evodné lávky, vysněženým žlebem vzhůru, pak dolů a už jsme byli na Bradovici. Na Starolesňanskou štebinu, obě Skřivnicové věže a vůbec na tuto část hřebene se nevzpomíná zrovna v dobrém. Připomíná to třicetimetový slánák a tak „rozchastaný“ trn, kdy se skutečně obáváš kýchnutí, aby to nespadlo. Když jsme zdolali obě Slavkovské věže a chystali se na křeh, poslední, myslili jsme si každý pro sebe, že je toho tak zrovna dost. Na vrcholu té poslední, ohodou okolnosti východní, jsme to říkali hlasitě. Vynábějí se nějaké dobroty, avšak ananasový kompot nám bude tak dokonale, že si Wigwam při jídle uatíhl prsu. A to už bylo 18 hod. věče. Sestup do Slavkovského sedla a odtud na Zbojnickou se děl víceméně v podněpu, hezky ze široka. Prostě, jak se na maveného člověka sluší a patří. Krátce po sedně, jsme zvýřili Gröfovi měsíční těžbu a akumulaci.

MUSÍME JINAM, TADY TO DNES VYBEROU HŮROLEZCI!

Přátí den, pokud se nemýlím, byla neděle. V neděli se sluší dělat jen hezké věci. J my zastáváme tento názor a proto jsme vyrazili, až na Libora, Mojžína a Marušku, na Javorný. Před tím jmenováním se vydali vydovádit na divou vozu.

Ta naše, byla „trojka“ a říká se jí středem JZ stěny, levou pokli ze Stud. dohny. Ložky to byl takový hrášný, vymě-
řný žleb zdola, až na samotný vrchol. Tentokrát byly v pernamenci mačky a cepíny, až jiskry létaly. Bylo to moc pěkné a když jsme věci spokojeně lezli do spacáků, nechtěli jsme, že to byl náš poslední výstup.

Povačím máno bylo takové smutné, zaměžené a uněžené. Hodilo se zrovna k tomu, a bychom nabatili, říkli, že i tak to bylo moc hezké, ^{a s vědomím,} že jsme tu nebyli nadarmo, sestoupili jsme do Smokovce na nádraží.

TAK JSEM MOC RĀD, ŽE TO
MĀME ŠTĀSTNĚ ZA SEBOU
A ŽE SE NIKOMU NIC NESTALO!

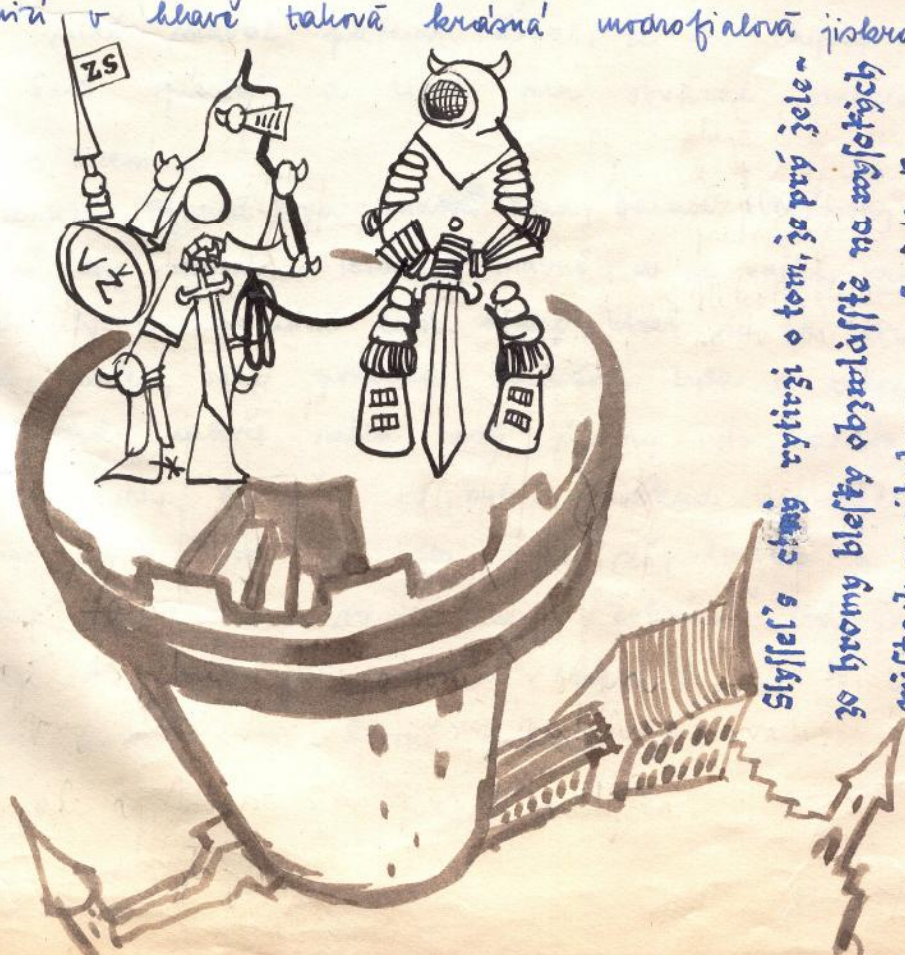

V dobu, kdy členové oddílu ještě kontrolovali seznamy potřebných věcí a zásob, dokupovali kousečky, sháněli němůtky k mačkám a poplétávali pučičky z ovčí vlny, aby měli vše na neděli 19. iv. 59 připraveno, vystupovali jsme Malou Studenou dolinou na Terynku. Byl pátek 14. iv. 53. Říká se v pátelech, že jsou nešťastnými. Něco na tom bylo. Přišlo! A my jsme potřebovali dubnové pluvičko, nebo aspoň tak trochu pod mrakem. Čtělí jsme se totiž pokusit v tůdenní zimní přechod hřebene. Zdeněk Záboj, Zdeněk Kreuz, Wigwam a já. Naplánovalo jsme to měli hezky. Z Terynho chaty do Baranůho sedla, dolů Velkou smrslou pod Černý štít, Stanislavského čtyřlkon nahoru, Baranů vrhy, opět sedlo, tam něhde v hřebenu na Pyšný první bivak, Pyšný, Louničálek, hřebem videl, druhý bivak, Kožimanský a dolů.

Když jsme dorazili na Terynku, spustil liják. Členové statutuho repres. družstva, kteří měli v tuto dobu rovnoběžník, přichyteli jeden po druhém, promokli, že je psi přičasi, nedá se, atd. První den se trošičku vyjasnilo. Hodili jsme na sedla biva-
kovou výstroj a šlo se. V 10 hod. jsme měli Baranů sedlo za námi a během další půl hodiny jsme již stáli navá-
zání pod stěnou. Zprčátku se lezlo dobře. Šli jsme rychle. Asi ve 2/3 stěny to začalo. Nejdříve velké vločky. Pak vte. Druho-
lezece nemacházel po prvním stopu. Několiká místa, která
jsme v létě překonávali hravě, jsme museli pečlivě vyko-
továvat. Konečně mahví! Úplně promokli větrovky a krojle
se, nepříjemně leply na tělo. Najednou nějak předešlo zaračotilo.

Někdo říkal, že odstěluji na Louničkách. Druhý podotkl, že to budou vojáci v Kežmaroku. Zábaj neřikal vůbec nic. Já jsem vznesl dotaz, zda, když mězí, může-li se blyškat. Zábaj řekl, ať neškodíme a sejdem trochu už. Během postupu se Wigwam čirou rozponídal o tom, že byli jednou dva. Do toho jedurho praštil blesk a ten dotyčný měl pak nadsmeti pokoj od perma. Zábaj se ho nesmělým hlasem zeptal, co bylo a tím druhým. Wigwam řekl, že ten to jako nepřiřel. Slovo dalo slovo a za chvíli se rozprondila čilá derata na théma: "bleskem zabiti v Tatrách". Stáli jsme asi 30 m pod vrcholkem, silně debatovali, ověncem železom se všeli stran, na zádech mašley, jejichž hroty se hrozivě týčili k nebi, jako Divišův hromosvod. Zábaj se debaty nezúčastnil. Pak nás přiměnoval po nějakém zúžení a dal púkaz, ať to železo shodíme co nejdale od sebe. Když se tak stalo, zaproskalo to v ozduši, jako armáda divolých kočůk. Pak mě něco praštilo do hrku. Jistě jsem stačil zahlédnout, jak Zábajovi uzi v hlavě taková krásná modrofialová jiskra, rzvalo se "au".

Slyšel's čímž vytirzi o tom, že prý žele-
 zo hromy blesky obzvlášťte na vysokých
 místech pržítahuge a švadie ?
 Nitolizet, a i tdyby, náš se to přecet netýká!

a už jsme byli na zemi. No, a tak jsme tam leželi něco přes půl hodiny. Když to přestalo pskat a bouchat, měli jsme si, že nejme dobytek. Stavili jsme „jedničkovou“ cestu pod Černou věž, obešli ji do Stolarczykova sedla a odtud dolů. Když jsme vešce dorazili utahání, promazli, vyběhli, do chaty u Zeleného plesa, přivítali se se Tabranovci z Ostravy, zasedli, dali si čaj s „Hhlenctim“, tak nám bylo uroc dobře po těle.

S našimi jsme se šli až příští den k večeru, po úmorné cestě za stálého deště, povichru a později mžčením, na Ternyce. V prndělí dopoledne mžčilo jako r vnoaich a foukal protivný severák. Nikam se nedalo jít. Odpoledne jsme to již nerydželi a šlo se aspru čičit s cepkem a na mačkach. Protivně mrazilo. Toto odpoledne patřilo našemu Čovovi. Probalil se tím, že když mu Oda na prudkém svahu upadl, přestal ho jistit a řval na nás: „Podívejte se na vola, jak bobne!“ Jinak trénoval nás milý gaja po vzoru ostřelených alpinistů, bez rukavic. Když jsme vešce zasedli k večeru, Čova scházel! Seděl na svém lůžku a ráně mával pažemi. Říkal, že ho chytají věci do „bicepsů“. Pak přestal a Libre mu obvázal omrzlé prsty. A bylo po lezení!

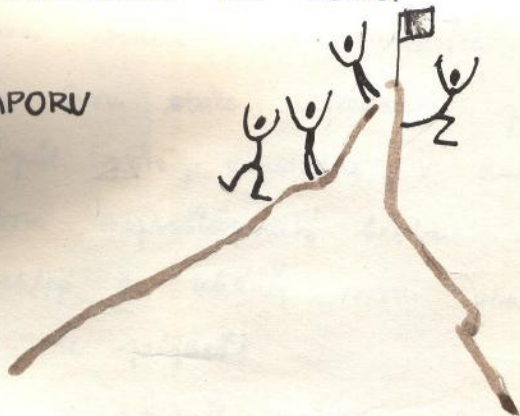
Další dny se lezlo. Pfinová Kopa, Ladová Kopa, Baraní Strážnice, Široká věž, atd. S přibývajícím dnem, ubývalo i lezoucích. Hlavně, co se našich krásch týče. Tyto se změnily k nepoznaní. Část hlavy, které se za normálních okolností rihá obličej, byla poněkud změněna. Byla to taková velká opneclina, která nahově měla dvě škrápy. Tyto, každou chvíli vyděšeně pomrkávaly. Uprostřed to bylo poněkud vyprocklé. Občas to násilně popotahovalo. Pod tím, bylo něco xápučeného a vydávalo to občas zvuky, jako: „všem so to snujjo! Žobroco!“ atd. Pak už tam nebylo nic. A to rě, se náramně lesklo. A bylo to takového nepravidelného povrchu a hrzně červeně.

Pak přišel pátek. Již v úvodu jsem psal, co si o tom dni myslím. V tentokrát nás neklamal. Ráno jsme vyrazili ve dvou skupinách na ledový štít, abychom vzlétli vlajku jednoty, na přechod okresní Spartakiády. Jedna skupina do ledového sedla a hřebenu na vrchol. Druhá, do Sedielka, led. kopu, a hřebenu tamtéž. Pak se to mělo vyfotografovat. Budu stručný. Skupina, co šla do Sedielka, "zbrachovala" takových deset lanových dětek za ledovou kopek. Ti, co šli opačným směrem, na ledový dovanili. V vlajku vzlétli! V hurá, zavolali! V se vyfotografovali! A potom tak hrzným způsobem "zabívalovali", že se ještě půl soboty rozmarovalí na chatě.

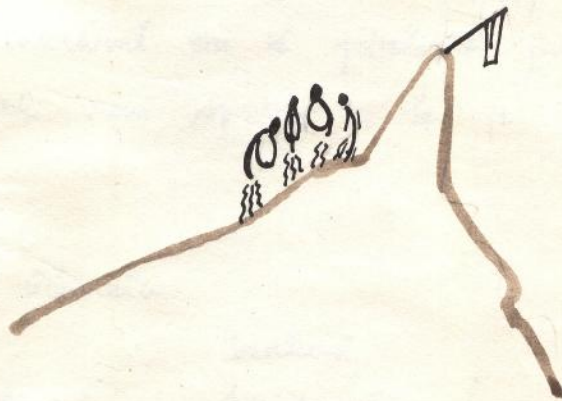
HARMONOGRAM
ROZVINUTÍ PRAPORU
NA L'ADOVÉM

16⁰⁰

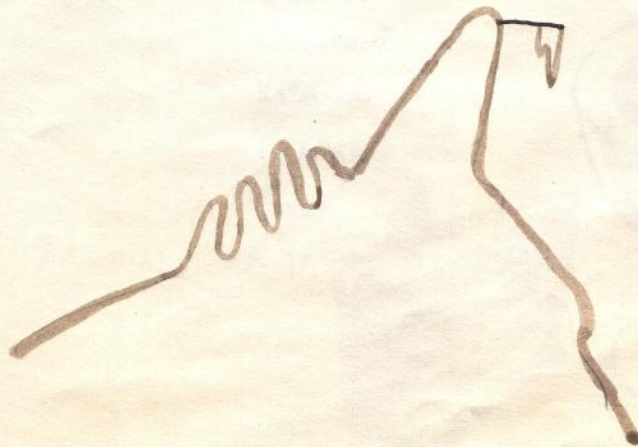
Hurá, hurá, hurááá !!!

18⁰⁰

cvak - cvakcvak - cvakcvak

20⁰⁰

jinak se celý zájezd vydal. a myslím, pokud jsem hovořil
i s těmi, co byli pozíveni, že se to všem líbilo. Z těchto
desíti, místy krásných a opět krutých dnů, vzešlo několik
vzácných poznání.

Nesvádej hřměm v Tatrách na vojáky, nebo stělnísta a
hledí marat s velkou bez kovárny.

Muzou-li ti ruce, strč je aspoň na chvilku do kapsy, když
už rovnou nechceš nosit pučarice.

Neprostej svou stále nastavenou papulku sluníčko. Pohouš!
Bude-li půl pátě, odpoledne, v dubnu, na ladovjmu a
před tabou neprošlápnutý hřben na ladovou kopu, což se
co nejrychleji a uhaňej svou vlastní stopou. Stejně přijdeš
za tmy. Ale přijdeš!

Jo, abych nezapoměl. Dole, ve Smokovci, jsme se tradičně
stavili v cukrárně. Při té příležitosti jsme konstatovali, že
dobrý zákusak není špatný a že je lepší, než líč.

Hore zdar!

A zde jsou účastníci:

Záboj
Tomáček + rodina
Lubovský
Bláha
Dražva
Kružík 2x
Wigwamové 2x
Mikšiková
Bávková

Dudková
Freislerová
Kovářová
Kolaček
Čičtan
Čiva
a já

Myslím, že možná spadnu!

9. KVĚTEN

ČERTOVY SKĀLY

Kdo má hlad jak vlk, ten si
nevybírá a papínka všechno!

A to mám
celou noc!!

OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 1959 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 1959 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 1959 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 1959

AKIÁDA ČERVEN 59 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČER

OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 1959 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 59 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 59 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 59 OKRESNÍ SPARTAKIÁDA ČERVEN 59

LETNÍ TÁBOR - KAČÍ DOLINA - TATRY - 2. VIII. - 9. VIII. 1959.

Kačí dolina je jednou z nejhezčích a pro hrozeče nejoblíbenějších v Tatrách. Snad proto musím zkusit slasti několikanásobného přechodu z Lyse Płany, celou bělovodskou dolinou, až do oné „kačice“.

V neděli, 2. VIII., tak nějak k ránu, jsme vysedli ve Smolevci. Nad Tatrami se valily černé mraky. Náhlada byla solijaha. Ono již totiž měsíc pršelo. Byli jsme však skálopevně přesvědčeni, že přestane. Každý si myslí, že přestane, když přijede. O poklesnutí meloady se nechtíc postaral Andraš, když nám na nádraží kladl na srdce toto: „Chlapci moji, dejte na sebe pozor! Již sedm smrtelných úrazů letos! Sledujte, sledujte a sledujte! Kdyby se jednalo o „cepy“, ale naši, sami hrozeči!“ Tož, pod tím dojmem jsme dorazili do kačice.

V pondělí jsme vyrazili na dvou denní přechod hřebene. U litovského plesa začalo opět pršet. Ukryli jsme bivakovou výstruj kam se

jen dalo a abyhrom nepromaxnili den, vydali jsme se do Prielomu.
Cestou jsme potkávali hrolozce, kteří nás varovali. „nemá to cenu, leje,
je to keluzké!“ Přesto jsme úspěšně provedli výstup hřebenu.
Prielom - vých. Vysoká. Připadalo mě to sice, jako cestování z Ostravy
do Prahy přes Zvatislavu a Vídeň, ale práce jsme jen málo uváli.
Promočením, jsme pak uvažovali ve stanech o tom, jak to bude vypa-
dat další dny. Pro úplnost bych uvedl všechny, co jsme se zde
sešli. Tož, Čochtom bydlel se mnou. Hned vedle, se ubytovali bratři Zbo-
jičkovi. naše dámy, Boženka s Danou, si zvolili místo přechodního
ubytování v kousku výš. V jejich sousedství se stravoval Ruda Tomáček
se svou paní. jako podnikatelka si zvolil Litore. Celkem nás tedy bylo
devět. Průšvih den přišlo! Abyhrom tento den využili aspoň trochu, roz-
hodli jsme se, že provedeme průzkum k východní žel. trati, zda je
zapotřebí ustit cepík. Tak uplynul úterek. - Ve středu máno stále pršelo!
Nabalili jsme s Oldou své provázky a odcestovali. Na naše místo
nastoupili Zábaj s Evou. A mymí jen to, co znám z vyprávění. Čtvrtek:
Zaměk, Wigwa, Dana, Čochtom - jekns v Zadní Gerlach. Tomáček - Litore, nepo-
dávěný bivač. Pátek: Zábaj, Wigwau, Dana, Čochtom, -Hrubá věža.
Sobota: Tito před tím a Boženka - Zadní Gerlach. Ruda s litorem dvoudenní
přechod hřebne. Neděle: přechod trvá, Zábaj s Wigwou jětkový Gomek, Čochtom
a Dana - Litrovou. Na Pondělek zůstali již jen Zábaj, Wigwau a Litore.
V úterý se tímto hřem podání Rumániv štít čtvrtkem. Ve středu, zůstali
z našich jen Wigwau s přítelem Honzou Markem. Jinak zde byli Tatraňci
z Ostravy. Tento den, udělali naši hři hřem Litrovou - Vých. Vysoká a ve
čtvrtek Gomek od Proté lávky. a pak přišel pátek 14. VIII. 59. když se
vzdali naši z Bahizovského, dověděli se, že náš přítel z Tatraňu,
Honzu Grund, zahynul na Rumánovém. Byla to těžká mána pro nás
všechny, kteří jsme Honzu znali. Odšel nám kamarád, hrolozec.
Litrová kačice byla pro nás, Ostraváky, uplakaná a smutná.

Dobrý zrak!

LETNÍ TÁBOR U ŽABÍCH PLES 23.VIII.-30.VIII.1959—.

Po letním oddílovém soustředění v Kačici, následovalo další. Tábor u Žabích ples v Mengušovské dolině. V neděli 23.VIII.59 se nás sešlo tak kolem poledne 17 z Vítkovic. Jména by to vypadalo asi takto: Miloš Lubovský, což vedoucí tábora, Eva Bártková a Maruška uahazovali

s úspěchem táborového lékaře, Boženka se dělila v stanu s
Jinou Dudkovou, Miladka Tomášková měla na byt a stranu svého chotě
s nejnadanějším pokřeslím a Petru Tešvarů se hádal s Touškem Čapandovým.
Pak zde ještě byla nerozlučná dvojice manželů Kreuzových, Artur Hanns
se musel spokojit s Martou Žáčkovou a já byl donucen trápit se
s mladším „bratrem zlodějíčkem“, jinak Oldou Volným. Jako „alajngenger“
zde fungoval Zdeněk Kolář se svým stanem.

Do našeho kolektivu velmi dobře zapadli dva další horolezci. Standa
Zajíček, jinak prozák z Liberce a Aleš Zavadil z Kového Města.

V takovém složení jsme žili, vařili, lezli, moki a bydleli celý týden.

Zaměřili jsme se tentokrát na lezení střední těžkosti. Oblezli jsme naši
dolinu hřebenu od Olgy počínaje, Koptkami konče. Manifestacím
způsobem jsme „udělali“ žabáka. Někteří přibylé do lezeckého zápisníku
Český štít, Velká Vysoká, Rysy, Žabí štít, Volova věž a druzí zapisovali
po dva dny své jména a oddílovou příslušnost do vrcholových knížek
v hřebeni Bašt od Patrie po Štebský štít.

Myslím, že by se nemusela zatajovat i ta okolnost, že
v dny, kdy nám dobře počasí ukazovalo záda, jsme byli
ohnutat vínečko v chatě pod váhou a Popradským ples. A kdyby
nám ve středu nebyvalo pušlo, v sobotu a v neděli neza-
mrzla náho voda v „esšálcích“ a nepadal takový srpnový
sníh, bývalo by těch nalezených cest a zdolávaných štítů, věží
a věžiček daleko více.

↓ tak to bylo moc hezké. Hře zdare!

PÁLAVA 59.

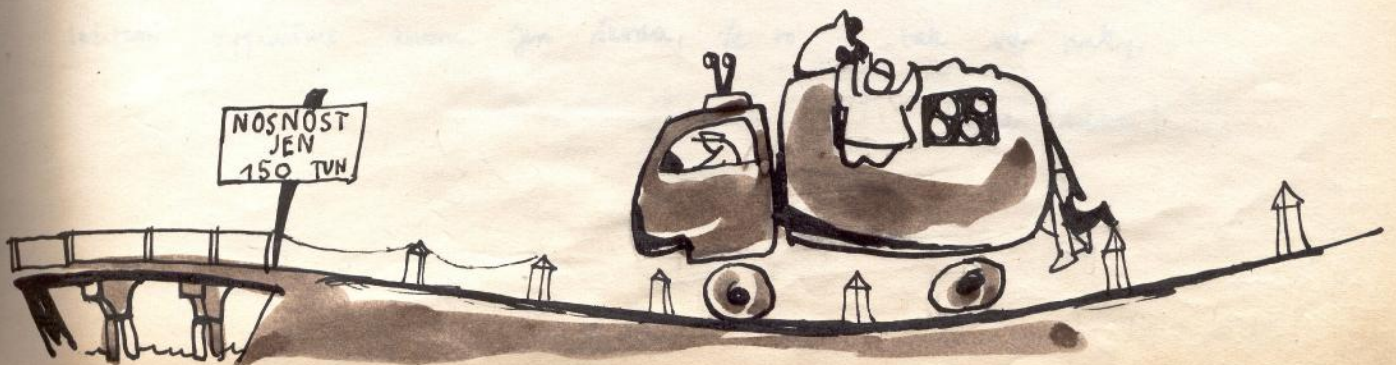
Jako každým rokem, tak i letos, byla Pálava. Mám ten dojem, že bych se opakoval, kdybych popisoval význam a účel tohoto podnikání. Budu proto konkrétní.

Již v pátek, 18. IX., odjeli záboj, oba Wigwamové, Čochtan, Sagi, a Doma. V sobotu, vítkovickým „bzučákem“, jinak TATROU 805, další část: Jarka, Jma, Boženuška, Maruška, Mojmir a já. Potom už to mělo náležitý spád.

19⁰⁰ příjezd; 19²⁰ - 20⁰⁰ postavení stánků a večer; 20⁰⁰ - 21⁰⁰ společný táborák.

21⁰⁰ - ? vinný sklep u Pavůzka.

Než stačil člověk oči přikmoutit, bylo zde nedělní ráno. Dopoledne uběhlo ve znamení lezení, touláním táborem, hledáním známých, navazování známosti a loučení. Končím, jako vždy. Zpět jsme jeli všichni pohromadě, ve výše uvedeném vozidle. Zde se projevil určitá sobeckost většiny členů, vůči svým příbuzným. Hned objasním. Téměř každý vezl něco tekutého domů na ochutnání. Úměrně s přibývajícím kilometry, ubývalo tohoto pávavského moku. Potom někdo prohlásil „mužně hny“ za zahájeny. Bylo to celkem důstojně zakončení celého zájezdu. S politováním musno říci, že tento dopravní prostředek nebyl vybaven vyklápačím zařízením. Mohlo to skončit daleko důstojněji. Rozházeli jsme se domů s vědomím, že Pálava něco do sebe přece jen má.

R
A
B
Š
T
E
J
N

... a tak musí za tuist slězat furt to samý a furt bez jiřtění!

Krajský zájezd

učitelů a reprezentantů byl proveden 3. a 4. října 1959. Poznali jsme přirobitě Olomoučáky a novou škálu. Je to něco mezi břídkou a dřevem, vesměš přívlastě, špatně v tom dřív železo, těžké jako „byk“, ale krásně.

V sobotu byl táborák. V neděli se lezlo. „U buku“, „bivatová“, „koum“, „pupek“, „třecká“, „z Čech na konec světa“, „poblita“ (nový vítkovický výraz) „havraní“ a jak se ty všechny ostatní jmenovaly. Je to tam moc hezké. Konečně, se miš každý optat Dany, proč si natlonkla hlavu. nebo Jany, proč byla tehdy tak pobledlá a konečně blondy, kde má ty brýle, co nosil dříve. Všichni, co jsme tam byli, jsme si slíbili, že se tam při nejbližší příležitosti vypravíme znovu. Jen škoda, že to je tak od ruky.

Hore zdravě!

1959

VÝROČNÍ SCHŮZE
12. XI.

A zde se mi podepište:

(Handwritten signatures and names in blue ink)
P. Švec
M. ...
P. ...
Z. ...
F. ...
L. ...
J. ...
Z. ...
M. ...
D. ...
L. ...
M. ...

Děkuji, Váš kronikář